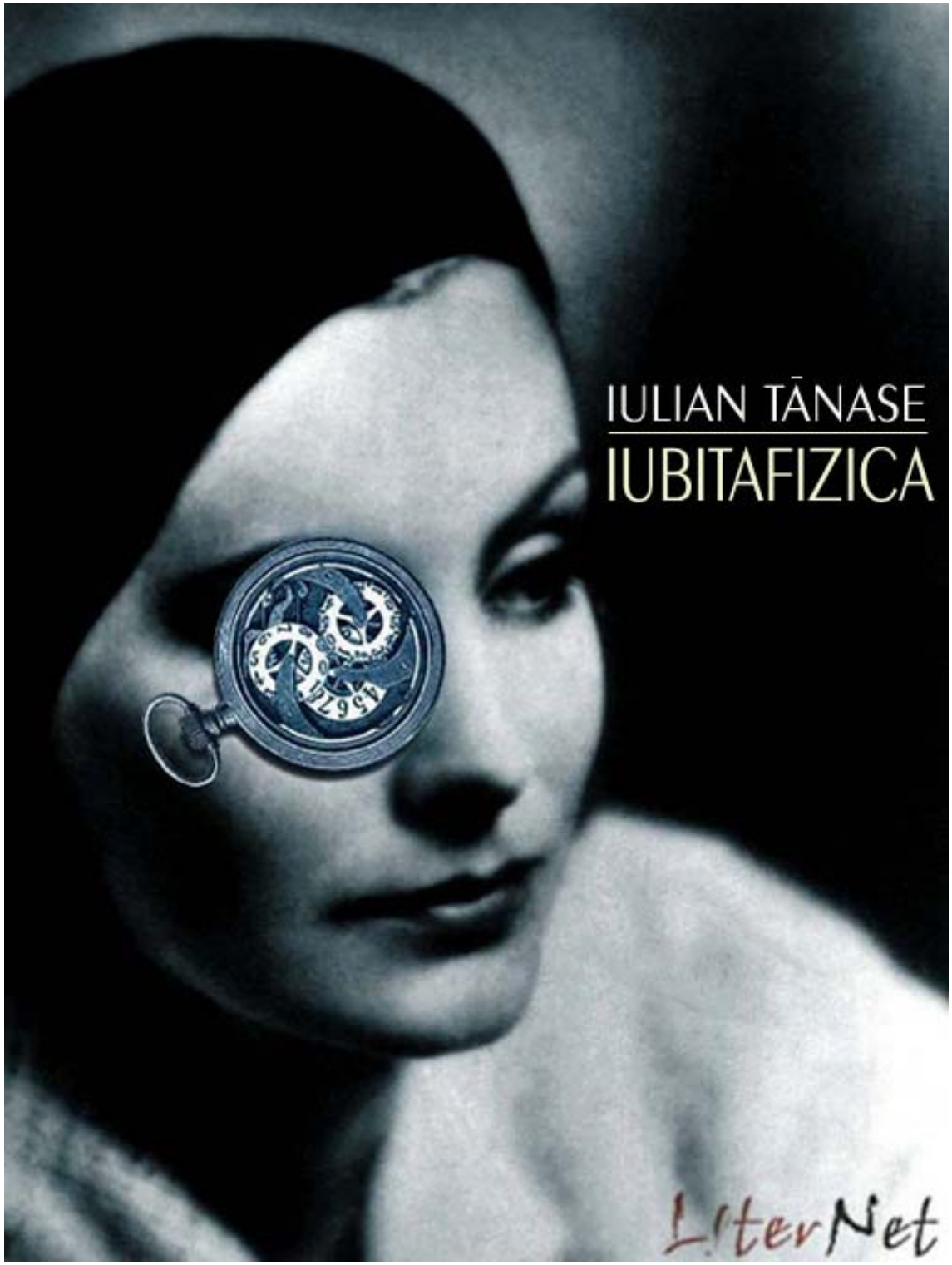
IULIAN TĀNASE
IUBITAFIZICA
LiterNet

Iulian Tănase

Iubitafizica

(ştiinţa iubirilor imaginare)

Editura LiterNet
2003

Redactori : Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro

Anca Şerban aserban@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader : Anca Şerban aserban@literne t.ro

Coperta şi ilustraţiile: © 2003 Dan Stanciu

Text : © 2003 Iulian Tănase
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma difuzării. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-8475-20-1

Editura LiterNet 2003
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

CUPRINS :

I. STRIGAREA LOTULUI 19, DE LA A(DORA) LA Z(ENOBIA) 7

Adora 8
Alejandra 9
Creola 10
Elena 11
Emma 12
Ersta 14
Eva 15
Greta 17
Ioana 18
Julia 19
Lolita 21
Lucrecia 22
Maga 23
Maria 25
Maya 26
Melisa 27
Oedipa 28
Veronika 29
Zenobia 30

II. IUBITORUL OFICIAL 32
Enunţurile iubitafizicii 33
Lunile anului iubitafizic 35
Calendarul iubitafizic neortodox 36
Catalogul iubitafizicienilor profesionişti 37
Catalogul suprafiinţelor iubitafizice 41
Cele unsprezece porunci iubitafizice 43
III. SINGURĂTATEA MEA SPONTANĂ 44
Singurătatea mea spontană 45
Gringa 47
Adevărul închipuit 48
Konnu Leonida faţă cu ficţiunea 49
Regele Ubicuu 50
Scrisoare deschisă domnului Albert Einstein 52
Braţul promis 54
Iubita transparentă 57
Despre anatomia iubitei imaginare 59
Elogiu crupei vitrege 61
Iubita chiromanţioasă 63
Buletin meteo-iubitafizic 65
IV. IUBITA MEA VITREGĂ 66
V. COLABORATORII DRAGOSTEI 71
Autonomia sărutului 72

Cucerirea unui trup imaginar 73
Palmipsest 74
Cuvinte-manechine 75
Cîinele andaluz 76
Colaboratorii dragostei 77
Despre simulările iubitei imaginare 78
Presentimentalisme 79
Hazardurile au fost aruncate 80
Cuvîntul din spatele sărutului 82
Trecerea 83
Fiecare sărut pe limba lui piere 84
Femeile retrovizoare 85
Cum aş putea, oare, să te uit? 86
La urma umbrei 87

VI. PATRU ESEURI ASUPRA TEORIEI SENSUALITĂŢII 88

Despre tăceri 89
Despre umbre 92
Despre ferestre* 95
Despre ochi 98

VII. 99 DE POSIBILITĂŢI 102

VIII. AMINTIRI IMAGINARE 113

IX. EPILOG 122

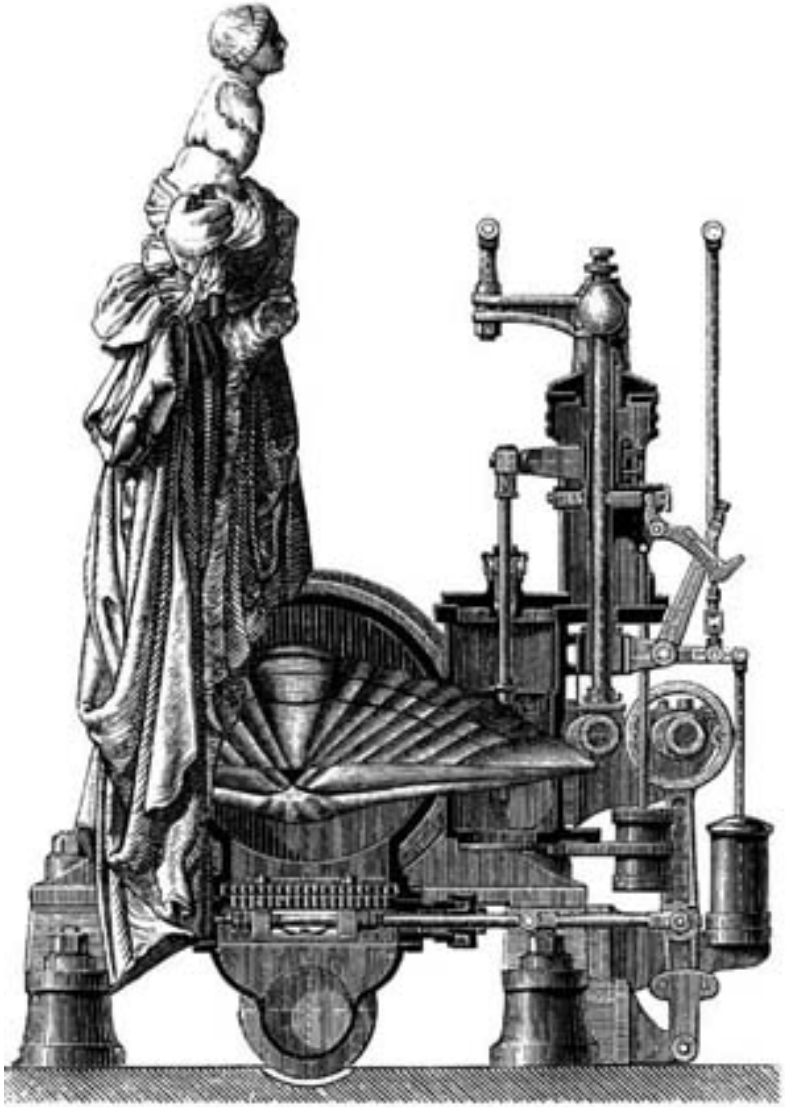

Strigarea lotului 19, de la A(dora) la Z(enobia)

Sunt argint şi exactitate. Idei preconcepute nu am.

Sylvia Plath

Adora

Mîinile mele au albit de atîta aşteptare şi din buricele degetelor a început să-mi curgă lapte. Ieri-noapte m-am visat statuie de argint într-un parc nesfîrşit din Bucureşti, plin de lume şi de măşti îngrozitoare. Îndrăgostiţii, nu ştiu cum se făcea, clonau săruturi ajunse pe buza prăpastiei, îşi fecundau sentimentele cu mişcări tandre, îşi jurau credinţă unul altuia ca nişte Dumnezei mici şi naivi. Eu stăteam nemişcată şi îi priveam nedumerită, cînd se apropiau de mine trebuia să-mi ţin respiraţia undeva deoparte pentru ca ei să nu-şi dea seama. E îngrozitor să fii statuie, condamnată la singurătate lucie, la voyeurism şi la multe alte comportamente onirice aberante.

Mîinile mele au albit de atîta aşteptare, însă amprentele mele îţi recompun chipul în crochiuri grăbite, este suficient să-mi privesc nebunele linii chiromanţioase pentru a te descoperi şi a te recunoaşte. Aşteptarea modelează identităţi, amprentele mele îţi litografiază chipul în sepia, îţi fac portretul în roşu şi negru, ce noroc să ai amprente cu talent la desen, ce binecuvîntare să am chipul tău imprimat pe toate degetele, să îmi privesc palmele şi să te văd cum mă priveşti deodată cu toţi ochii tăi nenumăraţi. Însă mîinile mele – tu ştii prea bine – au albit de atîta aşteptare.

Alejandra

Alejandra voia să o fotografiez cu un aparat vechi, fără film
îmi spunea: ştii, cele mai frumoase, cele mai adevărate poze
doar cu un aparat vechi, fără film, pot fi făcute
nici măcar de aparat de fotografiat nu este întotdeauna nevoie
pentru a face nişte poze cu adevărat frumoase.
Aş vrea să mă înţelegi
eu încă mai sper că veşnicia poate fi imortalizată
îmi spunea Alejandra în timp ce îmi poza cu voluptate
îmbrăcată, dezbrăcată, îmbrăcată pe jumătate dezbrăcată
implorîndu-mă să-i fotografiez
un anume gînd – nu tîmplele ori fruntea
o anumită bătaie a inimii în fereastra catifelată
a sînului ei stîng – nu întreaga inimă
să-i imortalizez pulsul – nu sîngele
o privire anume – nu ochii
respiraţia – nu gura ei atît de inspirată
mersul – nu picioarele ei care se terminau, în sus, atît de frumos.
Asta îmi cerea Alejandra, şi eu îi pozam toate acestea
cu un aparat din acelea vechi
dar ea nu ştia că aparatul are şi film
de aceea fotografiile ieşeau atît de frumoase
atît de adevărate şi de fireşti
mai ales acea fotografie cu întoarcerea sîngelui risipitor
în camerele din faţă ale inimii Alejandrei.

Creola

Trebuia să fii pur şi simplu creol pentru a putea să te apropii de ea. Şi ca să fii creol, trebuia să ştii să lupţi cu cuţitul. Ea numai atunci se simţea creolă pe de-a-ntregul: cînd bărbatul de lîngă ea îi făcea morţii portretul în cuţit.

Mă simt în siguranţă lîngă pumnalul bărbatului. În oglinda lui adîncă mă recunosc ca pe o fatalitate tandră şi tăioasă.

Ea înainta spre oameni şi lucruri ca şi cum ar fi mers pe sîrmă. Pentru *da* şi *nu,* ea folosea aceeaşi intonaţie. Aşa era ea: o intonaţie complicată lipsită de orice pudoare existenţială.

De ea nu te puteai apropia oricum, în nici un caz cu umbrela deschisă. Vehemenţa ei creoliană, graţia ei eoliană îţi impuneau un anume număr de paşi.

Eu trăiesc, eu pur şi simplu trăiesc. Pentru mine, a trăi este o vocaţie. Am aşa o senzaţie de viu încît, uneori, mă tem că o să înnebunesc. Şi ca să nu înnebunesc cu totul, dansez, trăiesc, iubesc şi iar dansez pînă uit de mine, iar dragostea şi muzica mă îndepărtează de lume şi mă fac să mă simt fericită.

Spontaneitatea şi graţia ei stăteau în firea lucrurilor. Ea iubea ca şi cum în scurt timp nu ar mai fi fost nimic.

Eu nu pot să mă despart de tine decît iubindu-te.

Reflectate de oglinda pumnalului, cuvintele ei păreau un joc de lumini şi umbre.

Numai după ce am înţeles cuvîntul care mă însoţea pretutindeni, pe străzi ori în vis ori în cu totul alte locuri necunoscute, am devenit eu însămi, am devenit acel cuvînt.

Şi cuvîntul era Creola. Şi Creola era ea reflectată întruna de lama pumnalului alături de care se simţea atît de femeie.

Elena

Cînd m-am născut, am simţit dorinţele părinţilor, bunicilor şi străbunicilor ca o arsură pe pielea mea inocentă şi neîncepută. Toate iluziile, visurile şi neîmplinirile lor de secole se năpustiseră asupra mea: trebuia să devin ceea ce voiau ei să devin. Dorinţele lor îndreptate ameninţător asupra mea mă speriau, mă inhibau, şi nu puteam să devin ceea ce ei nu putuseră deveni.

Treptat, am învăţat să fiu eu însămi, am învăţat să mă eliberez de orice dorinţe străine – dorinţele mele îmi erau prea de-ajuns, abia mă descurcam cu ele.

Pînă să mă îndrăgostesc iremediabil de tine, singurătatea mi-a fost foarte bună prietenă. Cînd stăteam mai mult timp singură, adică împreună, mă purtam adesea ca un bărbat – eram şi bărbat, şi femeie, în acelaşi timp. Bărbatul din mine stătea de vorbă cu femeia care eram, era foarte curtenitor şi drăguţ, mă simţeam bine lîngă un asemenea bărbat care eram chiar eu. Nu o dată mi-am dorit să mă căsătoresc cu bărbatul care îmi apărea adesea în faţa ochilor, atunci cînd contemplam singură, în oglindă, femeia din mine. Însă ai apărut tu, şi bărbatul din mine a plecat, m-a părăsit pentru o altă femeie singură. Femeia din mine este mai fericită acum: ea nu trebuie să fie decît femeie, nu trebuie să mai fie şi bărbat, pentru că bărbatul eşti tu, şi, atît timp cît te voi iubi, nu vei avea nici un motiv să te îndrăgosteşti de vreo altă femeie din tine.

Cîteodată, mai simt dorinţele părinţilor, bunicilor şi străbunicilor ca o arsură pe pielea mea de femeie matură şi împlinită. Însă dorinţele mele sînt mult mai puternice. Şi dorinţele tale, încrustate adînc în carnea mea, sînt tot atîtea arsuri în care, în sfîrşit, mă recunosc.

Emma

Eu nu-mi trăiesc prezentul în care îţi spun toate acestea
eu nu trăiesc acum cînd fac dragoste cu tine
cînd te ţin în braţe eu nu înţeleg acest gest
nici aceste cuvinte pe care ţi le spun acum nu sînt întru totul trăite –
căci eu nu trăiesc atunci cînd par că trăiesc.

Eu trăiesc *înainte* şi *după* ce mi se întîmplă să trăiesc
pentru mine totul este imaginaţie, închipuire
realitatea păleşte în faţa visului
tu nu ştii, bunăoară, că eu am făcut dragoste cu tine
de zeci de ori pînă să se întîmple în realitate
în realitatea aceasta convenţională
creierul meu este plin de vieţi reprimate, de vieţi excesiv imaginate
eu m-am sinucis de sute de ori pînă acum
şi mă voi mai sinucide de sute de ori
pînă va fi să se întîmple cu adevărat
eu mi-am trăit naşterea cu mult înainte de a mă naşte
şi îmi voi trăi moartea abia după ce voi muri aşa cum se moare.

Nu pot altfel. Pentru mine totul e pretext: tu, aceste gesturi ale tale
aceste priviri nedumerite, aceste săruturi ultimative
toate sînt pretexte pentru trăirile mele închipuite –
chiar şi eu însămi sînt pentru mine un simplu pretext.

Eu trăiesc prea puţin în această lume
noi abia dacă am schimbat în realitate cîteva cuvinte –
în lumea mea am vorbit cu tine zile şi nopţi în şir
eu ştiu cine eşti din ceea ce am vrut să-mi spui
(şi mi-ai spus **tu**) despre tine
şi din ceea ce mi-am spus **eu** despre tine
atunci cînd plecai cu treburi din imaginaţia mea.
Însă eu, eu nu ştiu cine sînt pentru că de fiecare dată
îmi spun despre mine cu totul altceva
şi de fiecare dată cred ceea ce îmi spun despre mine.
Să nu îţi închipui însă că eu trăiesc acest prezent
în care îţi spun toate acestea.

Ersta

Ersta voia să bîntuim pe străzi necunoscute
atingîndu-ne discret şoldurile bine ferecate
ţinîndu-ne de mînă atunci cînd se făcea foarte întuneric
alergînd în căutarea primei fraze sau a ceea ce voia ea
ea voia să-mi tund barba dacă doream să mă sărute
fireşte că doream să mă sărute
şi, ce era să fac, îmi tundeam barba
şi, totodată, şi tragismul şaten-închis care îmi învăluia faţa.
Ersta mă săruta o zi da, o zi ba
(în ziua cînd nu mă săruta eram fericit)
ea voia *aşa* şi-aşa, eu voiam numai *aşa*
şi atunci îi spuneam: Ersta, tu nu ştii că barba este importantă
că – dacă ar fi să ne referim la ea, şi uite că ne referim –
barba, ca şi mustaţa, reprezintă constanta tragică a chipului bărbătesc
şi te rog să mă crezi că nu eu am spus asta
a spus-o Lorca, mai demult
însă ei puţin îi păsa de barba mea şi de constantele ei tragice
îmi spunea: într-o zi îţi voi da foc la barbă
şi totul se va petrece *din pură întîmplare* – şi rîdea
ea voia să rîdă, să rîdă doar (cînd rîdea era fericită)
şi atunci rîdeam şi eu, şi deveneam foarte trist
comunicam în felul acesta în aşteptarea zilei
cînd ea avea să-mi incendieze barba
pentru a mă săruta apoi pe ruinele tragismului meu epidermic.

Eva

Ea era înaltă şi atît de frumoasă că pămîntul pur şi simplu ameţea şi se învîrtea aiurea (în jurul soarelui, se pare) atunci cînd ea privea în jos cu totul întîmplător.

Ei spuneau că e nebună, dar ea – aveam s-o aflu mai tîrziu – nu făcea decît să trăiască în propria-i lume, era atît de frumoasă că ea chiar reuşea să trăiască în propria-i lume (cea de dinaintea lumii, probabil), deşi ei spuneau că ea ar fi pur şi simplu nebună.

Am întîlnit-o vara, de fapt, am reîntîlnit-o atunci, deşi nu eram foarte sigur, mi-au prezentat-o ei, era atît de frumoasă şi de înaltă, cînd s-a apropiat de mine să-mi întindă mîna, de emoţie am început să respir în gînd.

– Eu sînt Eva, mi-a spus strîngîndu-mi mîna, sînt Eva, prima femeie de pe pămînt şi, poate, ultima. Şi mi-a zîmbit complice. Frumuseţea ei avea ceva din graţia păcatului originar, chiar şi ei îşi dăduseră seama de asta, mi-au şi spus-o odată, mai tîrziu.
– Ştiu, i-am răspuns eu, continuînd să respir tot în gînd. Ştiu că eşti Eva, şi nu de la ei. Ştiu pentru că mi-am amintit. Pe mine mă cheamă Adam, ar trebui să-ţi aminteşti, căci ne-am mai întîlnit.
Şi ea îşi aminti, într-adevăr, că demult, într-o după-amiază îndepărtată, ne întîlniserăm în faţa Teatrului Odeon, ea păşea frumoasă şi înaltă pe Calea Victoriei trezind din visare asfaltul adormit cu faţa la soare. Eu stăteam pe o bancă, ţineam în mîini un măr mare şi roşu, cînd am văzut-o cum se apropia am înţeles cît de frumoasă era, am simţit cum pămîntul îşi schimbă încet sensul de rotaţie, fugindu-mi discret de sub picioare. Noroc cu mărul pe care îl ţineam strîns în mîini – părea să fie singurul punct de sprijin care îmi mai rămăsese. Cînd a ajuns în dreptul meu – şi-a amintit – m-am ridicat, m-am dus la ea şi i-am întins mărul:
– Eşti atît de frumoasă, te rog, muşcă din el, i-am zis.
– De ce, mă întrebă ea, surprinsă. Pe mine nu mă cheamă Eva. Şi zîmbi.
– Nici pe mine nu mă cheamă Adam.
– Îmi pare bine de cunoştinţă.
– Şi mie.

– Sîntem convenţionali, îmi spuse ea.
– Sîntem, ce să facem, i-am răspuns. Dar, să ştii, mărul nu este deloc convenţional. Să nu-ţi închipui cumva că l-am cules azi-dimineaţă din pomul cunoaşterii binelui şi răului.
– Nuu?! Ce păcat! Atunci, nu îmi închipui asta. De altfel, nici Calea Victoriei nu pare să fie raiul pe pămînt. Îmi spuse toate acestea şi se îndepărtă muşcînd visătoare din măr. De atunci şi pînă cînd mi-au prezentat-o ei în acea zi de vară nu ne-am mai întîlnit. Însă ştiam că o voi revedea, pentru că ei îmi spuneau că e nebună, şi atît de frumoasă era încît – ştiam – era imposibil să nu ne reîntîlnim.

Într-o seară (care avea să fie şi ultima seară a noastră) mi-a spus: Ştii, e ciudat că ei îşi închipuie că a face patul e acelaşi lucru cu a face patul, că a fi nebună e totuna cu a fi nebună, că a te sinucide cu armele secrete ale lui Cortázar înseamnă să te sinucizi la infinit cu aceleaşi arme din ce în ce mai secrete. Ei îşi închipuie toate acestea, însă ei nu înţeleg că eu sînt Eva, chiar Eva, prima femeie de pe pămînt şi, poate, ultima.

Greta

Totul a început de la Stiller. Eram fericită atunci, jucam tot felul de roluri principale şi secundare în care mă recunoşteam, eram eu şi atît, oglinzile materne reflectau o singură Greta şi aceea eram eu şi eram fericită, şi exact atunci cînd poate doar mi se părea că sînt fericită a apărut Stiller şi mi-a spus Greta, tu eşti altceva, tu eşti altcineva, simţeam şi eu asta uneori dar nu dădeam importanţă, mă recunoşteam într-un fel şi îmi era de ajuns, de aceea trebuie să pleci, Greta, trebuie să pleci cît mai repede, locul meu era în acea cameră, îmi spunea Stiller, din care vei ieşi din întuneric de fiecare dată alta şi altfel, vei fi *Femeia cu două feţe* a lui Cukor şi asta va însemna pentru mine începutul sfîrşitului, Stiller, da, dar pînă atunci, dragă Greta, vei mai fi şi *Regina Christina,* şi *Contesa Walewska,* şi *Anna Karenina,* chiar şi *Ninotchka*, dar, mai ales, vei fi *Dama cu camelii,* îmi spunea Stiller, şi apariţiile tale vor fi epifanii de celuloid şi lumea din jurul tău se va transfigura şi întunericul din sălile de cinema va fi îmblînzit de graţia şi magia prezenţei tale, Greta, şi totul va începe cu *Carnea diabolică* din care, peste zeci de ani, cineva se va înfrupta în întuneric şi, după ce femeia cu două feţe se va fi transformat în iubită imaginară cu nouăsprezece faţete, vei înţelege, dragă Greta, că trebuia să fac acest pas, îmi spunea Stiller, că trebuia să mă desprind din braţele înşelătoare ale oglinzilor materne, simţeam că cineva mă aşteaptă undeva, departe şi tîrziu, în întunericul unei săli de aşteptare din care vei ieşi la suprafaţă mai luminoasă şi mai altfel de fiecare dată, îţi spuneam, Greta.

Ioana

Ioana avea dorinţe complicate.
Noaptea, după ce toate dorinţele i se sublimau
în voluptăţi sonore şi, apoi, în tandre tăceri
ea se înfăşura în catifeaua întunecată a egoismului ei epidermic.
Numai aşa putea să adoarmă: fără să o atingă nimeni.

Trebuia să viseze mult şi neatinsă de nimeni
pentru a-şi aminti cine este.
Rareori, cineva cunoscut se încumeta să intre în visele ei:
era un lux pe care puţine persoane şi-l puteau permite.

Cînd se trezea, începea de multe ori să plîngă.
Apoi cădea iarăşi în sine, în vise străine, în amintiri necunoscute.
Gîndurile ei se cufundau încet în memoria lumii
visele ei alunecau, în fiecare dimineaţă, în memoria colectivă a paşilor noştri
ca lumina şi întunericul deasupra pămîntului
aluneca trupul ei peste trupul meu.

Cînd eram plecat departe, Ioana mă ţinea aproape lîngă ea, scriindu-mi epistole frumoase, testamente incredibile, îmi vorbea la telefon cu tristeţe despre melancolia pe care i-o provoca Liv Ullman în filmele lui Bergman.

Pentru fiecare sfîrşit, Ioana avea o continuare pe măsură.

Julia

Cînd te-am întîlnit prima oară erai obosită.
Am venit glonţ la tine, căci aşa se întîmplă întotdeauna
cînd întîlnesc o femeie frumoasă:
mă transform în glonţ torenţial încercînd să sting
focul automat care izbucneşte în mine prin ţeava pistolului
care îmi creşte în tîmplă.
Am venit la tine şi ţi-am spus:
dragă Julia (mă gîndeam că numai Julia te-ar putea chema)
eşti atît de frumoasă
te rog să nu te îndrăgosteşti niciodată de mine.
Dar tu te-ai îndrăgostit, deşi eu plecasem de mult de lîngă tine
îmi luasem toate gloanţele şi privirile, şi plecasem.
Dar tu te-ai îndrăgostit şi ai început să vorbeşti cu mine în somn
mă ţineai de vorbă vise şi ore întregi
eu te ascultam pînă la capăt, apoi adormeam şi începeam
să vorbesc cu tine în somn pînă terminam tot ce aveam de visat
apoi mă trezeam şi iarăşi ajungeam în visul tău.
Tu îmi ţineai teorii complicate
despre cum nu se face să vii glonţ la o femeie frumoasă
şi să-i spui ce-ţi spusesem eu atunci
căci unei femei frumoase nu poţi să-i spui aşa ceva
atunci cînd e obosită
şi tu, dragă Julia, erai obosită atunci cînd ne-am întîlnit prima oară
de aceea, poate, te-ai îndrăgostit şi ai început să faci cu mine

tot ceea ce-ţi trece ţie prin cap atunci cînd visezi –
tu eşti atît de frumoasă şi visezi atît de mult
încît ar fi fost şi păcat să nu te îndrăgosteşti, dragă Julia.

Lolita

Gîndurile îi erau subţiri şi ascuţite ca firele de păr
cînd voia să-şi pună ordine în gînduri mergea la coaforul de nimfete
şi coafeza îi aranja gîndurile atît de frumos
i le fixa, unele de altele, cu cel mai bun şi mai nebun fixativ
cînd făcea duş, îşi şampona părul cu delicateţe
şi gîndurile începeau să-i alunece pe umeri
tot felul de gînduri, şi Humbert Humbert, şi obiecte, şi Nabokov
şi rochii la care se gîndea, şi Clare Quilty
toţi şi toate îi alunecau pe umeri, pe spate
pe fundul ei ca o culme a păcatului
alunecau şi dispăreau în neantul înspumat al duşului
iar atunci cînd gîndurile subţiri şi ascuţite au început să o chinuie
şi coafeza nu ştia cum să i le mai aranjeze
şi şamponul nu mai ajuta la nimic
ea şi-a tăiat părul, şi-a tăiat părul şi gîndurile, şi le-a tăiat de tot
s-a măritat şi a plecat în Alaska.

Lucrecia

La început, nu mă vei recunoaşte şi nici nu mă vei putea visa. Va trebui să mă numeri în gînd pînă la 19 - o Lucrecia, două Lucrecia... - şi eu voi simţi cum mă cheamă cifrele acestea care sînt eu, voi intra încet în visele tale şi tu mă vei recunoaşte ca şi cum aş fi regina Lidiei, nu Lucrecia din Miraflores, ca şi cum aş fi Venus, o italiancă din Roma, nu Lucrecia din San Isidro, iubita ta vitregă şi îndepărtată. Va trebui să ai răbdare, va trebui să dormi fără mişcări bruşte, pentru ca instinctele să mi se trezească în labirinturile visului în care se vor întîmpla cele mai nebănuite lucruri. Te vei închina la crupa mea păgînă ca în faţa unui altar îmbrăcat în epiderma catifelată a dragostei şi sexul tău ca un pumnal neliniştit va fi adînc înfipt în teaca luminoasă ce-ţi va umbri coapsa stîngă. Sclav şi stăpîn al meu vei fi, iar eu ofrandă a ta mă voi chema, trupul meu va fi o cruce a păcatului şi cele treizeci de dorinţe de argint te vor răstigni în fiecare noapte pe crucea care sînt şi voi fi. Eu îmi voi lepăda pielea şi tu prejudecăţile, şi dezbrăcaţi de tot ceea ce am fost vom fi iarăşi noi înşine. Vis voluptuos voi fi pentru tine şi sîngele meu grăbit îţi va inunda venele şi îţi va acoperi oglinda pumnalului ca o cortină de purpură. Mă vei visa ca şi cum totul ar fi adevărat, dorinţa ta şi libertatea mea vor fi atît de mari ca şi cum totul s-ar petrece în vis. Sînii mei de fildeş îţi vor netezi liniile adînci din palme, crupa mea exuberantă pernă îţi va fi şi adăpost, crupa mea sferică şi translucidă va fi tot globul pămîntesc şi mişcarea sa de revoluţie îţi va aţîţa dorinţele şi mai mult. Şi fie că te vei trezi, fie că vei continua să mă visezi, eu voi fi cu tine, regină şi ofrandă, femeia ta, de nouăsprezece ori la rînd, aceeaşi.

Maga

E noapte. Tu stai singur şi îţi aminteşti:

Chipul ei traversat de o ploaie molcomă de renunţări şi despărţiri. Apoi, reverenţa graţioasă cu care Maga se apleacă pentru a ridica piatra, arma aceea tăcută cu care descuie camerele secrete ale şotronului. Piatra zboară prin aer şi traiectoria ei este intersectată de tot felul de amintiri.

Ce lux pentru imaginaţie, dragă Maga, visul acesta în care îţi spun diverse lucruri despre tine, îţi amintesc întîmplări pe care nu le-ai trăit, dar care ţi se potrivesc precum nervurile acelea verzi din palmele tale ca două oglinzi retrovizoare în care iubiţii par mult mai aproape decît sînt în realitate. Însă tu erai o excepţie, dragă Maga, realitatea era pentru tine un accesoriu care nu ţi se potrivea, tu îngînai melodii inexistente, absurde, şi erai fericită. Îmi spuneai: fericiţi cei care aleg, fericiţi cei care sînt aleşi – şi atunci înţelegeam că între forma mîinilor tale şi ceea ce simţi tu în faţa unui Mondrian sau a unui Dostoievski, singura diferenţă este aceasta: *Munţii verzi sînt munţi verzi, iar norii albi sînt nori albi.* E noapte, Maga, îţi mai aminteşti?

E după-amiază. Ea stă singură şi îşi aminteşte:

Niciodată nu ai vrut să mă duci acolo, să-mi citească don Horacio în palmă, ţi-a fost frică să nu te găsească ascuns în adăposturile catifelate ale palmelor mele, ţi-a fost teamă că palmele mele se vor deschide şi cine ştie ce adevăruri despre tine vor ieşi la suprafaţă, căci dintotdeauna palmele mele au fost o oglindă necruţătoare pentru oricine se apropia de mine. Însă tu nu ştii că într-o noapte eu am fost în secret la don Horacio, şi don Horacio mi-a spus totul.

E noapte. El stă singur şi îşi aminteşte:

Madame Leonie, soţia imaginară a lui don Manuel, privindu-mi într-o după-amiază palmele care dormiseră pe sînii tăi, mi-a repetat întocmai ceea ce ştiam de la tine: ea adoră galbenul, pasărea ei este mierla, ceasul ei e noaptea, podul ei e Pont des Arts.

Îţi mai aminteşti, Maga? Erai atît de îndrăgostită de tine, goală în faţa oglinzii erai mai nemuritoare ca oricînd, de aceea poate aşteptai să se apropie de tine umbra pumnalului, spintecarea tandră din urmă, dar ele întîrziau să apară şi atunci smulgeai timpul cu unghiile, plîngeai şi, la sfîrşit, fredonai una din melodiile tale absurde.

Dar toate acestea trebuiau spuse la vremea lor, numai că-i tare greu să precizezi cînd vine vremea aceea.

E noapte. Tu stai singur şi Maga îşi aminteşte: gestul provocator cu care se apleacă pentru a ridica piatra, arma aceea tăcută cu care descuie camerele secrete ale şotronului. Piatra zboară prin aer încărcată de amintiri, trece pe la fereastra fiecărei încăperi, aruncă o privire şi trece mai departe.

Maria

Mariei îi era ruşine să trăiască
tu nu înţelegi, pur şi simplu mi-e ruşine să trăiesc
dar trăia, deşi credea că nu e făcută pentru asta
nu, nu sînt, aş fi preferat să fiu mută
voia să fie invizibilă
să nu trebuiască să vorbesc niciodată
să înece în tăcerea ei adîncă toate cuvintele mari
toate cuvintele grele
să ascult doar şi să fiu invizibilă ca un nou-nenăscut.

Maria se revolta, plîngea, făcea dragoste fără să înţeleagă de ce
ce înseamnă această viaţă care mă obligă să trăiesc fără voia mea
ura această realitate căreia îi tot cădea pradă
totul este o înşelătorie, o farsă a acestei existenţe false
deşi ea niciodată nu se îndoia de părul ei lung
ca un apus de soare, vara
e singurul detaliu al vieţii mele de care nu îmi este ruşine.

Mariei îi era ruşine să trăiască, dar nu se sinucidea
dintr-un singur motiv:
mă tem ca moartea să nu fie şi ea tot o farsă
nu se sinucidea pentru că se temea să nu fie dezamăgită încă o dată.

Maya

Maya voia să trăim o iluzie cît se poate de reală
ca şi cum aceasta ar fi fost singura realitate posibilă.
Maya voia să atingă realitatea, să o simtă cu palmele ei
mici şi albe ca două frunze de mesteacăn – dar nu reuşea.
Începea să plîngă atunci
şi îmi spunea în faţă adevăruri îngrozitoare –
că totul este o iluzie
că existenţa stă pe un butoi de praf şi pulbere
că ea este femeie şi ştie totul pentru că ea *simte* totul
dar tu nu înţelegi, dar tu nu poţi înţelege
pentru că ne aflăm într-o veşnică stare de vis, într-o hipnoză continuă
şi a te trezi înseamnă a muri, ceea ce nu e puţin lucru
nu întîmplător pe mine mă cheamă Maya –
eu sînt o iluzie chiar şi pentru mine uneori
însă am obosit, am obosit, aşa că voi fugi, voi evada în realitate prin
această oglindă care tot încearcă să îmi imite gesturile, şi nu reuşeşte.

Melisa

Tu mă întrebi de ce te iubesc, şi eu oricît aş căuta prin debaraua melancolică a memoriei, nu ştiu ce să-ţi răspund. Tu mă priveşti în mijlocul ochilor prin pîlnia transparentă a palmelor tale cu geometrie ludică, şi încă mă întrebi de ce te iubesc, iar eu continui să tac. Sentimentele mele parcă ar avea ceva din muţenia acvatică a peştilor, ceva din nebunia termică a vinului alb, ele tac atît de ne-nţeles în faţa întrebărilor tale de parcă nici n-ar exista, de parcă nici nu te-aş iubi, însă tu ştii că te iubesc, altfel nu m-ai întreba ceea ce niciodată nu se întreabă. Într-o noapte, am ştiut de ce te iubesc. M-am ridicat din pat, visam, m-am aşezat pe marginea întunecată a visului, dormeam, te-am luat de mînă şi-am început să-ţi spun de ce te iubesc. Tu erai departe, atît de departe încît trebuie să fi auzit aproape tot ce visam. Cînd m-am trezit, uitasem răspunsul, uitasem că te-am ţinut de mînă, rămăsesem doar cu o nostalgie dureroasă după cuvîntul pierdut şi cu un parfum îndepărtat de mere coapte pe pleoape.

Fiindcă atunci era luna maya şi nebunia dădea în pîrg întocmai ca şi privirea ta; fiindcă ai ochi negri, verzi şi albaştri, şi gene lungi precum firele de catifea ale pantalonilor tăi raiaţi; fiindcă îţi porţi mîinile aşa cum le porţi, şi mă priveşti aşa cum mă priveşti; fiindcă afară ninge şi mi-e dor de tine: paşii tăi se aud precum acest pian, inima mea bate precum acest vibrafon, tăcerea este de cristal, de cristal, de cristal...; fiindcă îmi place atît de mult să merg cu autobuzul 1001 care face staţie în inima ta, de unde urc şi cobor de fiecare dată; fiindcă eu, un ortodox distrat şi ambiguu, ador gesturile tale catolice şi profunde; fiindcă îmi place atît de mult să mă plimb cu tine pe străzi şi să umplem cerul oraşului cu săruturile noastre perfect etanşe; fiindcă tu eşti singura iubită imaginară care vinde cuvinte, şi toţi clienţii pleacă împăcaţi şi mulţumiţi, cu cîte două-trei cuvinte în geantă; fiindcă îmi place să îţi scriu poezii de Gellu Naum şi Paul Celan; fiindcă eşti frumoasă şi uneori înaltă, fiindcă îţi place să joci teatru în filme mute şi să înoţi în Lacul lebedelor *înfăşurată în rochii lungi, de seară; şi, mai ales, fiindcă tu eşti cu totul tu.*

Tu mă întrebi de ce te iubesc şi eu, oricîte răspunsuri aş visa la această întrebare, după ce mă trezesc, rămîn singur, părăsit de toate întrebările din lume.

Fiindcă tu eşti singura iubită imaginară care vinde cuvinte...

Oedipa

Pentru ca eu să exist, tu trebuie să mă inventezi, noapte şi zi trebuie să mă inventezi şi să îţi închipui cum stau pe canapea, înaltă şi frumoasă, ascunsă în spatele picioarelor, să mă visezi încontinuu ca şi cum m-ai cunoaşte cu adevărat, ca şi cum eu aş fi femeia aceea imaginară pe care o visezi de fiecare dată altfel şi ea chiar este de fiecare dată altfel cînd mă visezi în fel şi chip. Va trebui să faci asta pentru mine, ca eu să pot exista pentru tine: să stai de vorbă cu mine în somn, să mă asculţi cum te ascult în timp ce îmi vorbeşti despre ceea ce îţi vorbesc, să îţi aminteşti cum stau în camerele din faţă ale inimii mele aşteptînd să îmi crească părul, să mă visezi cum îmi prinzi la mîini brăţările numite ale depărtării şi cum eu îmi desprind una cîte una liniile din palme şi ţi le aşez pe masă şi tu îmi alcătuieşti din ele unul din chipurile mele de sărbătoare, acela de care eu mă tem cel mai mult şi pe care tu, în ceasul acela, îl iubeşti cel mai mult.
Toate acestea şi încă multe altele va trebui să ţi le închipui şi să le inventezi şi să îţi aminteşti de noi, pentru ca eu să exist.

Veronika

Veronika voia să-şi pună capăt zilelor şi nopţilor
pentru că nu mai putea distinge între marţi şi miercuri
între joi şi sîmbătă, între duminică şi luni
zilele toate îi erau la fel ca şi nopţile
şi ea ar fi vrut altceva – să trăiască, să înnebunească, să iubească
să spargă în mii de cioburi realitatea aceasta opacă
normalitatea căreia toţi oamenii i se supuneau
cu inconştientă voluptate.
Veronika voia să treacă dincolo de fiinţele care-şi permit
luxul de a înnebuni doar atunci cînd au condiţii favorabile
de aceea Veronika voia să-şi pună capăt zilelor şi nopţilor
însă ea nu ştia că nu poţi muri oricînd şi oricum
are şi moartea orgoliul ei
nu se lasă cucerită cu una, cu două
nici măcar cu trei tuburi de somnifere
în care ea îşi pusese atîtea speranţe.

Zenobia

Cînd trece ea cu picioarele alea desculţe şi subţiri întunericul se dă respectuos la o parte pentru a lăsa drum deschis ubicuităţilor ei nocturne dintre cele mai neaşteptate

În copilărie era somnambulică într-un chip aparte fără ca acest detaliu să treacă cu totul neobservat

Însă ubicuitatea mediumnică a Zenobiei ţine mai mult de domeniul claritătilor haotice Cu piatra de mii de ani cu care îşi aprinde focurile fragile dintre degete ea este un element important în *conţinutul de plumb al logodnicilor*

Ea se supune fără şovăire instinctelor ei de eclipsă generoasă şi imparţială Orice s-ar spune ea este o clarvăzătoare şi o clarvisătoare Ea vede clar pînă şi în labirintul celui mai complicat întuneric Uneori visează atît de frumos că pur şi simplu începe să picteze prin somn autoportrete postume şi naturi moarte antume şi toate sînt cît se poate de fireşti

Cînd se visa statuetă de gheaţă cu palme de argint şi amprente de zăpadă Zenobia nu se trezea Continua să doarmă într-un chip straniu se ridica din pat dormea îşi căuta patinele în şifonier visa şi le punea cu grijă dormea visa şi începea să patineze cu voluptate pe suprafeţele adînci ale oglinzilor din casă Patina fără să înceteze să doarmă patina dormind fără să înceteze a se visa statuetă de argint cu braţe de zăpadă

şi amprente de gheaţă patina ca şi cum acesta ar fi fost singurul scop al vieţii ei patina dormea visa pînă cînd şi ea şi oglinzile oboseau şi atunci se oprea visa îşi descălţa patinele dormea se aşeza în pat pentru a continua să patineze în visul în care era o statuetă de gheaţă care patina pe o oglindă de argint Dimineaţa cînd se trezea şi mergea la oglinzi pentru a-şi culege ultimele frînturi de vis de pe pleoape Zenobia găsea pe feţele lor urmele a două-trei cuvinte dintr-o limbă necunoscută care îi ajungeau şi cu care putea să spună orice

Adoraţia este pentru ea suprafaţa profundă a lucrurilor

Orice s-ar zice Zenobia este una din marile păstrătoare ale dragostei pe pământ O păstrează în fiece gest şi privire în fiecare poem al iubitului dar totuşi locul ei preferat de păstrare a dragostei rămîne o pagină anume din cartea de o stranie frumuseţe scrisă după chipul şi asemănarea ei.

Iubitorul oficial

Iertați-mă că
amintesc de
toate astea
dar
nu
pot să ascund
nimic.

Gellu Naum

Enunţurile iubitafizicii

I. Iubitafizica este ştiinţa iubirilor imaginare.

II. Iubitafizica este una din soluţiile imaginare ale patafizicii* şi cea mai tandră parafrază a sa.
(*Patafizica este ştiinţa particularului, a soluţiilor imaginare şi a legilor care guvernează excepţiile.)

III. Toate iubirile şi iubitele imaginare sînt excepţii ce se supun, în tăcere, iubitafizicii. Favorita iubitafizicii este excepţia care demoralizează regula.

IV. Dacă patafizica este un epi-fenomen (şi nu avem nici un motiv să ne îndoim de acest lucru - îl credem pe Alfred Jarry pe cuvînt), iubitafizica nu poate fi decît un happy-fenomen, din moment ce asta şi este.

V. Naşii iubitafizicii sînt iubitafizicienii. Iubitafizicianul este personajul de genul masculin, aflat între două vîrste întîmplătoare, atent la tot şi la toate iubitele imaginare.

VI. Pentru iubitafizician, nu toate iubitele imaginare sînt acelaşi lucru.

VII. Singura diferenţă dintre o iubită imaginară şi una neimaginară este timpul.

VIII. Totul este iubitafizică. Totuşi, cu excepţia iubitafizicienilor şi a iubitelor imaginare, puţine persoane pun conştiincios în practică iubitafizica. Iar aceste puţine persoane, dacă nu se opresc la timp, riscă să devină iubitafizicieni (bărbaţii) şi iubite imaginare (femeile), un risc fatal, chiar dacă imaginar şi întru totul închipuit.

IX. Iubitafizica leagă un sentiment, un eveniment, un iubitafizician, o iubită imaginară, o iubire, o amintire – nu de o generalitate abuzivă, ci de o singularitate nesăbuită ce face din ele, din cele enumerate şi neenumerate, excepţionale excepţii.

X. Pentru iubitafizică, ideea de adevăr este, poate, cea mai imaginară dintre toate soluţiile, cea mai etică estetică, cel mai hazardat vis al ei. Adevărul care contează pentru iubitafizică este cel inventat, adevărul închipuit, visat, adevărul dublat (în cascadoriile onirice) de ideea de frumos. Pentru iubitafizică, adevărul nu este întotdeauna cea mai potrivită soluţie imaginară.

XI. Dincolo de iubitafizică nu este nimic, dincoace de iubitafizică este prea puţin; dacă iubitafizică nu e, nimic nu e.

XII. Iubitafizica nu făgăduieşte fericirea, aşa cum fac legile viselor naţionalizate şi ale cuvintelor private. Ea însăşi o excepţie, iubitafizica permite oricui să se simtă o excepţie, să trăiască o excepţie şi să nucreadă în alte legi decît în cele proprii.

XIII. Iubitafizica este solipsistă şi, uneori, ubicuă – iubitafizicianul poate iubi în acelaşi timp mai multe iubite imaginare aflate în locuri diferite. (În acest caz, ubicuitatea se va numi "iubicuitate".)

XIV. Nu în toate privinţele, iubitafizica este opusă donjuanismului. Întocmai ca şi acesta, iubitafizica se află într-o statornică relaţie de prietenie cu absurdul. Însă donjuanismul se ocupă de femei ca multiplu, generator carnal de experienţe repetitive şi cantitative, femei ale căror identităţi opace sînt transferate direct în conştiinţa tragică şi cinică a lui Don Juan. În schimb, iubitafizica se ocupă nu de femei, ci de anumite femei ale căror existenţe imaginare au o identitate lipsită de orice echivoc. Existenţele şi experienţele iubitelor imaginare sînt irepetabile.

XV. Iubitafizica depăşeşte patafizica atît cît patafizica depăşeşte metafizica, atît cît metafizica depăşeşte fizica, atît cît fizica o depăşeşte în gravitaţie pe Zica, vecina de la ultimul etaj. În plus, iubitafizica se depăşeşte pe sine cu fiecare iubită imaginară plătitoare de taxă pe visarea adăugată.

Lunile anului iubitafizic

Ioanarie
Bovárie
Maria
Aprilia
Maya
Jeni
Iulia
Augusta
Sexembrie
Dragostombrie
Anavembrie
Visembrie

Calendarul iubitafizic neortodox

9 sexembrie	Alejandra Sabata
13 jeni	Veronika Suicida
16 iulia	Eva Bibliofila
5 aprilia	Emma Bovary Adulatera
23 bovárie	Maria Soteriologica
19 anavembrie	Maya Iluzoria
9 augusta	Elena Darmesca
3 maya	Ersta Scenica
1 ioanarie	Lolita Perpetua
15 dragostombrie	Oedipa Tristero
7 aprilia	Lucrecia Vitrega
27 maria	Adora Îndepărtata
29 anavembrie	Greta Cameleonica
3 sexembrie	Julia Tiempo
12 augusta	Zenobia Naumista
16 visembrie	Creola Argentina
21 maya	Ioana Complicata
27 bovárie	Melisa Crepuscularia
14 maria	Maga Rayuela

Catalogul iubitafizicienilor profesionişti

Senatul Institutului de Iubitafizică din Bucureşti, întrunit în şedinţă extraordinară în data de 1 ioanarie 2002, a acordat titlul de **iubitafizician in perpetuum** *următorilor scriitori care au contribuit substanţial la apariţia ştiinţei iubirilor imaginare:*

Paulo Coelho

Motivaţia juriului:
"Fiinţa umană îşi permite luxul de a înnebuni doar cînd are condiţii favorabile."

Julio Cortázar

Motivaţia juriului:
"Îţi ating gura, cu un deget ating colţul gurii tale, îi urmăresc conturul ca şi cum aş desena-o cu mîna mea, ca şi cum pentru prima oară gura ţi s-ar întredeschide, şi mi-e de-ajuns să închid ochii pentru a şterge totul şi a o lua de la capăt, fac să prindă viaţă de fiecare dată gura pe care o doresc, gura pe care mîna mea o alege şi ţi-o desenează pe faţă, o gură aleasă dintre toate gurile, cu suverană libertate aleasă de mine ca să ţi-o desenez cu mîna mea pe faţă, şi care printr-un hazard pe care nu încerc să-l înţeleg coincide întru totul cu gura ta ce zîmbeşte pe sub cea pe care ţi-o desenează mîna mea."

Gustave Flaubert

Motivaţia juriului:
"Emma se pierdea nedesluşit în lucrurile ce o înconjurau, în tăcere, în noapte, în vîntul care adia, în miresmele jilave care se ridicau."

José Ortega y Gasset

Motivaţia juriului:
"Regulile se făuresc pentru a pregăti excepţia, iar excepţia, generoasă, îşi dăruie tainic cea mai bună parte din sevă regulii care, fără asta, ar fi oarecare."

Alfred Jarry

Motivaţia juriului:
"Pentru inventarea patafizicii şi a personajului Ubu."

Mario Vargas Llosa

Motivaţia juriului:
"Acesta este chipul meu pentru tine, la ceasul simţurilor. Aceasta sînt eu cînd, pentru tine, îmi lepăd pielea de fiecare zi şi cea de sărbătoare. Acesta mi-o fi, poate, sufletul. A ta de tine."

Vladimir Nabokov

Motivaţia juriului:
"Dimineaţa ea era Lo, pur şi simplu Lo. Cum stătea în picioare, un metru cincizeci în şosete. Era Lola, cînd purta pantaloni pescăreşti. Era Dolly, la şcoală. Dolores era ea în împrejurări oficiale. Dar, în braţele mele, era întotdeuna Lolita."

Gellu Naum

Motivaţia juriului:
"M-a umilit descrierea săracă şi profanatoare a Zenobiei. Din pricina asta, cîteva zile n-am mai scris un rînd; ar fi trebuit, totuşi, să ştiu de la bun început că pîngăresc o zonă care, datorită structurii şi deprinderilor mele, se lasă transcrisă, şi încă destul de vag, numai prin mijlocirea a ceea ce eu numesc pohem; ar fi trebuit să nu uit că, altfel, tentaţia de a o descrie cît de cît aduce după sine texte a căror inocenţă artizanală nu are decît un merit: acela de a mă situa în afara literaturii..."

Luca Piţu

Motivaţia juriului:
"Pentru strînse legături cu părintele patafizicii, Alfred Jarry, pentru neobositele calambururi *ubu*covinene şi pentru capitolul *Patafizica omenească* din volumul *Naveta esenţială* (Editura Moldova, Iaşi, 1991)."

Manuel Puig

Motivaţia juriului:
"Îţi iese bine linia vieţii, acum trebuie să-ţi alegi treişpe din cărţile astea împrăştiate aici, dar nu le întoarce, c-or să te pedepsească morţii, era o ţigancă mai demult care întorcea cărţile şi morţii i-au pus otravă în mîncare, pentru că, dacă un om viu întoarce înainte de soroc cărţile, poate să cadă un mort din cer."

Thomas Pynchon

Motivaţia juriului:
"Totul devenea din ce în ce mai confuz. La un moment dat Oedipa a intrat în baie, şi-a căutat imaginea în oglindă, dar nu a găsit-o. A trăit o clipă de groază aproape absolută. Apoi şi-a amintit că oglinda s-a spart şi a căzut în chiuvetă."

Ernesto Sábato

Motivaţia juriului:
"Cerul, cerul acela din visul lui, părea acum iluminat de reflexele roşietice ale unui incendiu. Şi atunci o văzu pe Alejandra înaintînd spre el în noaptea luminată de flăcări, cu faţa suptă şi cu braţele întinse înainte, mişcîndu-şi buzele ca şi cum ar fi repetat, mută şi deznădăjduită, chemarea aceea."

Nasos Vayenas

Motivaţia juriului:
"Există trupuri tot atît de albe şi tot atît de complicate
cît sentimentul de victorie-al şahistului."

Boris Vian

Motivaţia juriului:
"(...) povestea e în întregime adevărată, de vreme ce am născocit-o de la un cap la celălalt."

Catalogul suprafiinţelor iubitafizice

Ich – zeul Identităţii;
Mist şi ***Adora*** – zeităţi ale Dorului, soţ şi soţie;
Vait – zeul Depărtării;
Erwarta – zeiţa Aşteptării;
Zeit – zeul Căutării Timpului Pierdut, fiul ***Erwartei*** şi al lui ***Vait;***
Ulm – zeul Relativităţii, primul născut al lui ***Ein,*** zeul Absolutului, şi al lui ***Stein,*** zeiţa Înţelepciunii;
Hairat – zeiţa Logodnei;
Spielgel – zeiţa Oglinzilor Ludice;
Mit – zeul Conjuncţiilor;
Ersta – zeiţa Nou-născuţilor;
Taga – zeiţa Zilelor de Naştere ale Iubirilor Imaginare;
Sonadora – zeiţa Viselor de Noapte;
Fing – zeul Amprentelor;
Bin – zeiţa Conjugărilor la Persoana Întîi, sora lui ***Ich;***
Tanze – zeul Dansului şi al Mişcărilor Iubitafizice Diurne;
Uzume – zeiţa Dansului şi a Mişcărilor Iubitafizice Nocturne; logodnica lui ***Tanze;***
Jarr – zeul Excepţiilor;
Aug – zeul Privirilor Iubitafizice;
Traumerin – zeiţa Sînilor;
Ende – zeul Începuturilor;
Landa – zeiţa Pămîntului;
Bald – zeul Imediatului;
Bentan – zeul Ferestrelor;

Trauriga – zeiţa Melancoliei;
Ebenso – zeiţa Ubicuităţii;
Lolilith – zeiţa Lunilor Anului Iubitafizic;
Elzug – zeul Trenurilor de noapte;
Olpend – zeiţa Continuărilor;
Kuss – zeul Sărutului.

Cele unsprezece porunci iubitafizice

1. Să nu ai alţi zei în afară de cei proprii.
2. Să nu-ţi faci închipuiri cioplite şi să nu respecţi alte legi decît cele care ţi se potrivesc.
3. Să nu iei în deşert numele iubitelor imaginare, căci iubitafizicienii nu te vor lăsa nepedepsit.
4. Adu-ţi aminte de ziua în care te-ai născut prima oară, şi în această zi să nu faci nimic altceva.
5. Cinsteşte iubitele imaginare ca pe cea mai reală iubită a ta.
6. Să nu ucizi iubirea imaginară, transformînd-o într-o iubire trecătoare.
7. Să nu preaiubeşti, dacă nu iubeşti.
8. Să nu furi nimic fără să pui ceva în loc.
9. Să nu minţi, cînd adevărul este cu totul altul.
10. Să nu rîvneşti la iubirea imaginară a aproapelui tău.
11. Să nu dormi atunci cînd visezi.

Singurătatea mea spontană
(studii de caz)

(...) ştiu
ştiu şi tu ştii, noi ştiam,
noi nu ştiam, noi
am fost doar aici şi nu acolo
şi câteodată, când
între noi era Nimicul, chiar ne
găseam
unul pe celălalt.

Paul Celan

Singurătatea mea spontană

Singurătatea mea spontană îşi punea desuuri de mătase neagră peste spaimele ei din călcîie, peste genunchii ca două capete de pisici siameze, peste rotunjimile periculoase ale coapselor ei solitare, apoi se culca şi visa tot felul de lucruri şi obiecte închipuite.

În tot acest răstimp, eu stăteam de vorbă cu ea despre vreme şi cîte şi mai cîte, dar mai ales vorbeam despre *acea* vreme probabilă şi improbabilă în egală măsură.

În *acea* vreme, oamenii deveniseră atît de fericiţi, încît la toate bursele din lume preţul miracolelor scăzuse îngrijorător de mult.

Însă eu şi singurătatea mea spontană nu ne îngrijoram deloc: fericirea nu era treaba noastră. Altele ne preocupau pe noi.

Cineva ne spunea că trebuie să uiţi cît mai mult pentru a fi fericit, iar noi ne aminteam totul cu mare plăcere.

Palmele ei alcătuiau un sistem degetativ simpatic de o dexteritate neaşteptată.

Pînă să punem mîna pe asul din mînecă, singurele cărţi care ne îmblînzeau miopia erau: **Şapte de treflă, Şarpe de pică, Şoapte de caro** şi **Şatre de cupă.**

Sentimentele noastre erau nomade pînă la ubicuitate, şi ne alergau prin toată lumea.

Imposibilul era şi el cît se poate de relativ.

Tot ce privea ea cădea pradă adîncului. Întorceam suprafaţa pe toate feţele ca să ne convingem că adîncul este la locul lui.

(Singurătatea mea spontană încă visează, şi eu vorbesc singur cu ea, mai departe. Vorbesc despre vremea aceea frumoasă, atît de favorabilă plecărilor grabnice.)

Rămăsesem mult înaintea lor şi nici unul dintre ei nu voia să mă aştepte. Trebuia să mă grăbesc, aveam motivele mele.

Am trăit multă moarte atunci. Timpul dispăruse cu totul din camera mea. Singurătatea mea spontană era aceea care mişca limbile ceasornicului.

Însă nu cred că vreau să spun mai mult de-atît. Cuvintele acestea nu mai numesc nimic. Într-o discreţie difuză, ele stau la masa aceasta, fără să schimbe măcar o privire. Sînt prea obosite cuvintele acestea pentru a mai numi ceva.

(Înfăşurată în mătase neagră, singurătatea mea spontană este la locul ei şi continuă să viseze tot felul de lucruri şi obiecte închipuite.)

Gringa

E noapte. Stau singur şi îmi amintesc.

E după-amiază. Tu stai singură şi îţi aminteşti.

Îmi îngrop mîinile în carnea albă a aşteptării şi îmi amintesc: singurătatea mea spontană e la locul ei, visează, îmi face semne cu mîna, îi răspund fără să-i răspund, comunicăm în felul acesta.

Tu stai singură şi îţi aminteşti: trupul tău alunecînd încontinuu peste trupul meu ca lumina şi întunericul deasupra pămîntului, trupul meu o imensă singurătate alunecînd peste singurătatea trupului tău.

Însă adevărul nu este decît o închipuire bizară de-a mea. E noapte, stau singur şi îmi amintesc: ea crede în tot ce visează, ea visează tot ce îşi aminteşte. Între vise şi amintiri nu există, în cazul ei, nici o diferenţă esenţială: ceea ce i se întîmplă nu este decît reflexul difuz a ceea ce îşi aminteşte ori visează.

Tu stai singură şi îţi aminteşti: trupul meu revoltîndu-se împotriva mea, împotriva aşteptării, poezia alunecînd peste trupul meu care îşi aminteşte noaptea în care te visez, te imaginez şi te închipui ca pe un mit alcătuit din globule roşii locuind în camerele din faţă ale inimii mele.

E noapte. Stau singur şi îmi amintesc: **tu stai singură şi îţi aminteşti:** eu stau singur şi îmi amintesc: **durerea pe care o port eşti tu,** uitarea pe care o duc cu mine peste tot sînt eu, ***the weight I carry is love,*** depărtarea aceasta înseamnă moarte.

(Amintirile – nişte priviri insistente.)

Adevărul închipuit

Scriu. Scriu că visez. Visez că scriu ceea ce visez. Scriu cum visez că scriu ceea ce îmi închipui că visez. Scriu că scriu cum visez că visez. Îmi închipui visul în care scriu despre ceea ce îmi imaginez că visez. Şi închipuirile ar putea continua, în vis, la nesfîrşit.

Îmi închipui că tu exişti, că te gîndeşti la mine, că mă iubeşti, îmi închipui că tu îţi închipui că eu exist, că mă gîndesc la tine, că te iubesc, îmi închipui că tu îţi închipui că eu nu ştiu că tu exişti şi că mă iubeşti (aşa cum îmi închipui eu), că îţi închipui că eu nu ştiu că tu îţi închipui oglinda mea care îţi imaginează chipul aşa cum ţi l-ar fotografia.

Îmi închipui toate acestea, pentru că nimic nu ştiu din toate acestea, şi atunci inventez, îmi închipui, imaginez, visez, inventez adevăruri închipuite, visez adevăruri inventate, îmi închipui existenţe imaginare, cu nimic mai puţin adevărate decît celelalte.

Pentru ca tu să exişti, eu trebuie să îmi închipui asta. Pentru ca eu să exist (închipuindu-te), tu trebuie să îţi închipui că eu exist. Realitatea trebuie ajutată, asistată, trebuie stimulată, realitatea trebuie trezită la irealitate, la irealitatea care o poate salva de la moarte.

Realitatea nu poate exista fără tine, fără frumuseţe, fără vise, ea nu poate exista dacă eu nu îmi închipui (că tu îţi închipui că eu îmi închipui) că tu exişti, că te gîndeşti la mine, că mă iubeşti şi îţi închipui că eu exist, că mă gîndesc la tine, că te iubesc şi îmi închipui la nesfîrşit toate acestea, inclusiv acest sfîrşit:

Dacă aş şti adevărul, nu aş mai avea nici un motiv să mi-l închipui.

(Ce bine, totuşi, că oglinda mea îţi imaginează chipul aşa cum ţi l-ar fotografia!)

Konnu Leonida faţă cu ficţiunea

Konnu Leonida nu este aceeaşi persoană, niciodată nu a fost: întotdeauna altul, de fiecare dată altfel, chiar şi în momentele cele mai critice. Konnu Leonida se află într-o relaţie de ireconciliabilă neutralitate cu realitatea: nici unul nu îl deranjează pe celălalt cu nimic. În preajma realităţii, Konnu Leonida îşi reprimă orice gest care ar putea da loc unor interpretări ambigue. În vecinătatea sa, realitatea devine transparentă, abstrăgîndu-se în detalii neimportante, gîndindu-se absent la ale sale.

În schimb, faţă cu ficţiunea, Konnu Leonida se poartă cu totul diferit, este curtenitor, în preajma ei devine alt om: întotdeauna altul, de fiecare dată altfel, chiar şi în momentele cele mai sublime. Faţă cu ficţiunea, Konnu Leonida îşi dă frîu liber imaginaţiei purtîndu-se neînchipuit de firesc. Pentru Konnu Leonida, ficţiunea este prima sa natură, una neverosimil de reală, căci Konnu Leonida nu concepe să-şi trăiască existenţa-i fictivă decît după scenarii cît se poate de realiste, asupra cărora să aibă un control desăvîrşit.

Konnu Leonida este un cavaler desuet al rătăcirilor ireale. (Este atît de tînăr că aşa va şi rămîne multă vreme de-acum încolo.) El îşi duce viaţa după un scenariu cumpărat la un Bal al iubitafizicienilor, exact în ziua în care (de comun acord cu nu se ştie cine) a hotărît să se separe, pe motiv de nepotrivire de caracter, de realitatea cu care trăia împreună într-o indiferenţă perfectă. Încă de la prima lectură, scenariul i s-a părut interesant (ca experienţă de viaţă fictivă) şi suportabil (ca solicitare actoricească).

Konnu Leonida faţă cu ficţiunea este un scurt-metraj a cărui durată variază în funcţie de toanele de celuloid ale regizorului. Acesta este un tip a cărui spontaneitate cinefilă lasă, adesea, loc de interpretări. Cu atît mai mult cu cît regizorul este nimeni altul decît Konnu Leonida (atît de tînăr că aşa va şi rămîne, multă vreme de-acum încolo), ale cărui replici spontane îi sînt insuflate în urechi de sufleurul care este nimeni altul decît Konnu Leonida însuşi, acelaşi, dar întotdeauna altul, chiar şi în cele mai sublime momente ale filmului.

Konnu Leonida contrariază (în cele din urmă) ficţiunea fără cel mai mic regret profesional: regizorul şi actorul (chiar şi sufleurul) nu se pot hotărî să pună punct scurt-metrajului (care, prin urmare, continuă la nesfîrşit), pentru simplul motiv (moral, estetic şi comercial) că singurul spectator al filmului, şi cel mai avizat dintre ei, este chiar Konnu Leonida (la fel de tînăr ca şi regizorul şi actorul), a cărui relaţie cu ficţiunea este, totuşi, mult mai serioasă decît s-ar putea crede. Cu realitatea, însă, Konnu Leonida se află mai departe în aceeaşi relaţie de ireconciliabilă neutralitate.

Regele Ubicuu

Regele Ubicuu este inventatorul ubicuităţii totale. Într-o dimineaţă, s-a privit în oglindă şi a înţeles cine este. A dat fuga la raftul cu dicţionare şi a înţeles, încă o dată, că în timp ce citeşte în DEX, la pagina 1130, că "Ubicuu" (adică el, chiar el) înseamnă cineva/ceva *care se află în orice loc, peste tot,* într-un cu totul alt loc, dar exact în acelaşi timp, el ţine în mîini un Oxford Advanced Learner's Dictionary, îl deschide la pagina 1291 şi observă cu neplăcere că englezii i-au (răs)tălmăcit numele din "Ubicuu" (numele lui) în "Ubiquitous" care, chipurile, ar însemna acelaşi lucru: *seeming to be everywhere or in several places at the same time.* Dar în timp ce citeşte din dicţionarul Oxford ce înseamnă el, de fapt, pentru englezi şi limba engleză, Regele Ubicuu înţelege că altundeva, într-un loc complet străin, răsfoieşte un dicţionar german-spaniol şi citeşte, la pagina 422, că femininul, dar foarte colţurosul "Ubiquität" este totuna cu senzualul şi mult mai femininul "ubicuidad". Însă în Ubicuidad se născuse el, Regele Ubicuu, căruia Roget's English Thesaurus îi spusese, odată, ceea ce el ştia de mult: că Regele Ubicuu este omniprezent. Abandonă în aceeaşi clipă toate dicţionarele, şi se reîntoarse în faţa oglinzii. Ubicuidad! Nu se mai gîndise la oraşul său natal de secole, deşi niciodată nu se despărţise de el. Nu se putuse despărţi de el şi, cu toate acestea, călători în toată lumea. Ubicuidad este un oraş medieval, neînchipuit de frumos şi de cochet, cu temple ale dragostei şi ale ubicuităţii pe care, în fiecare zi, le găseşti într-un cu totul alt loc. Ubicuidad este situat cînd în Anzii peruani, cînd în Alpii austrieci, cînd în Carpaţii româneşti. În dimineaţa zilei în care s-a născut, spre seară, Regele Ubicuu, oraşul Ubicuidad reapăruse în România, în Munţii Carpaţi, foarte aproape de castelul unde sangvinul Conte Dracula se îngrijea de iubitele sale imaginare ca de muşcatele din glastră. Părinţii săi, Gabriel şi Urania Ubicuu, deloc deranjaţi de o vecinătate atît de extravagantă ca aceea a Contelui, i-au spus copilului Regele – li s-a părut că este un nume frumos, de viitor, cu reale perspective aristocrate. Aşa a ajuns copilul familiei Ubicuu să se numească Regele Ubicuu, iar mai tîrziu să şi devină Regele Ubicuu. Dintotdeauna a ştiut că într-o dimineaţă se va trezi, se va privi în oglindă şi va înţelege cine este: Regele Ubicuu, inventatorul ubicuităţii totale. La început, regatul său imaginar era însăşi realitatea, toată realitatea, cu locurile sale simultane şi succesive, amestecîndu-se, căutîndu-se, alergîndu-se unul pe celălalt, cu toate cafenelele şi localurile din Bucureşti, Londra, Lima sau Paris, în care Regele Ubicuu se putea afla în toate deodată, fără nici o dificultate. Însă Regele Ubicuu nu era genul care să se mulţumească cu o inevitabilă devenire a unui simplu detaliu etimologic. În acea dimineaţă, din oglindă l-a privit însuşi inventatorul ubicuităţii totale. Atunci a înţeles că cel din oglindă este chiar el. Atunci

a înţeles Regele Ubicuu că tocmai descoperise ubicuitatea totală, pe care tot el o inventase, dar fără să se gîndească o clipă la ea. Cîteva zile umblă neliniştit prin mai multe locuri, gîndindu-se la descoperirea propriei invenţii. Era atît de preocupat de ubicuitatea sa, că, într-o dimineaţă, nici nu îl auzise pe Contele Dracula care îl salutase cît se poate de amabil: "Hei, vecine, nu stai o clipă, eşti peste tot!" Contele Dracula chiar îl preţuia pe Regele Ubicuu – niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să sară la gîtul ubicuităţii vecinului. Totuşi, relaţiile dintre cei doi erau mai degrabă neutre. După ce umblă o vreme şi se umplu de cuvinte şi imagini, Regele Ubicuu se aşează la o masă de scris şi redactă un "Raport despre ubicuitatea totală". În dimineaţa zilei de 7 bovárie 2001, Regele Ubicuu îşi susţinu conferinţa despre ubicuitatea totală, la Institutul de Iubitafizică din Bucureşti. Aşa a început şi a continuat totul pentru Regele Ubicuu.

Scrisoare deschisă domnului Albert Einstein

Motto: *Am vrut să cunosc gîndurile lui Dumnezeu. Restul sînt detalii.*
(Albert Einstein)

Am încercat şi eu de cîteva ori, domnule Einstein, să cunosc gîndurile lui Dumnezeu, dezamăgit de gîndurile şi detaliile alunecoase ale oamenilor, dar nu am ştiut de unde să-l iau pe Dumnezeu. Şi oare cum aş fi putut să-i cunosc gîndurile, fără să-l cunosc mai întîi pe Dumnezeu însuşi?! Aşa că, domnule Einstein, am început să-l caut pe Dumnezeu. În cartea de telefoane nu figura la nici o literă, în cartea aceea sfîntă l-am găsit peste tot şi niciunde, la Poliţie, subofiţerii de-acolo, laici şi blazaţi, mi-au spus: domnule, printre cei reţinuţi de noi în ultimul timp nu figurează nimeni cu acest nume, asta mi-au spus, domnule Einstein, vă daţi seama, nici măcar poliţiştii nu auziseră de cineva cu numele de Dumnezeu! Iar eu, ca şi dumneavoastră, voiam să-i cunosc gîndurile. În căutarea mea furibundă, am început să intru în tot felul de detalii, opream oamenii pe stradă şi-i întrebam dacă ştiu ceva despre Dumnezeu, dacă-l văzuseră, dacă-l visaseră, dacă i-au cunoscut vreodată gîndurile. Oamenii mă priveau ciudat, unii cu neîncredere, alţii cu amuzată îngăduinţă, iar cei mai mulţi nu mă priveau deloc, de parcă nici nu aş fi existat – nici eu, nici întrebările mele, nici măcar Dumnezeu.

(Singură iubita mea vitregă îmi spunea: lasă-l în pace pe Dumnezeu, ce vrei de la el, crezi că Dumnezeu are timp de tine?! Tu vezi-ţi de treaba ta şi de gîndurile tale, căci nu e bine să ştii ce gîndesc alţii, au şi ei problemele lor. Îţi dai seama cîte probleme trebuie să aibă Dumnezeu cu atîţia oameni pe cap! Dacă i-o fi murit cineva şi acum se află în doliu? O ascultam pînă la capăt pe iubita mea vitregă, dar îmi vedeam mai departe de căutările mele.)

Ajunsesem să cred, domnule Einstein, că Dumnezeu nu are gînduri, că nu a avut niciodată aşa ceva, că absolut totul este relativ, inclusiv Dumnezeu, cu gîndurile lui cu tot. Mă tem că şi dumneavoastră vă aflaţi într-o situaţie ingrată, domnule Einstein: **aţi vrut să aflaţi gîndurile lui Dumnezeu şi aţi ajuns să descoperiţi teoria relativităţii.** Apoi mi-a venit ideea salvatoare şi pentru

dumneavoastră, şi pentru mine, că **gîndurile lui Dumnezeu sînt chiar teoria relativităţii,** iar detaliile sînt căutările noastre inoportune, în special ale mele.

Însă, într-o zi, l-am zărit ieşind de la cinematograf, apoi l-am văzut la chioşcul de la colţ cumpărîndu-şi ziare, părea absent, fără gînduri, îşi cumpăra ziare să vadă ce s-a mai scris despre el şi creaţiile sale. Am alergat spre el, dar deja dispăruse. Mi-am cumpărat cîteva ziare şi am început să citesc nedumerit titlurile de pe prima pagină. Un bărbat fără chip s-a apropiat atunci de mine şi mi-a spus că auzise el de la un prieten că Dumnezeu ar fi fugit din ţară pentru că cineva tot încerca să-i afle gîndurile, însă vînzătoarea mi-a spus că nu-i adevărat, îl văzuse chiar ea zilele trecute în Cişmigiu cum le făcea unor fete portretul în creion. Dumneavoastră vă daţi seama, domnule Einstein, ce înseamnă în ziua de azi să încerci să-i cunoşti gîndurile lui Dumnezeu! Îmi mai rămînea o singură soluţie: să-l întreb chiar pe Dumnezeu ce gînduri are. Şi l-am întrebat. Ştiţi ce mi-a răspuns, domnule Einstein? ***Nu aş vrea să intru în detalii.*** Asta mi-a răspuns, domnule Einstein: ***Nu aş vrea să intru în detalii.***

De fapt, eu nu am vrut niciodată cu adevărat să-i cunosc gîndurile lui Dumnezeu, domnule Einstein, ce rost ar fi avut? Eu nici măcar nu ştiu ce gînduri ar putea avea Dumnezeu. Restul, într-adevăr, sînt detalii, domnule Einstein, simple detalii. Eu totuşi am încercat.

Braţul promis

Cînd totul se termină, ce mai rămîne?

Amintirile, nişte antropofage graţioase
manipulează timpul cu nonşalanţă
manipulează visele şi sîngele
ademenesc inima în camere întunecoase şi reci
în care se aud cele mai înnebunitoare muzici
care s-au inventat vreodată.

Ce mai rămîne cînd totul se termină, mai rămîne ceva?

Amintirile nu mai folosesc de mult la nimic
însă nu le poţi lăsa singure
trebuie să trăieşti împreună cu ele, pînă la capăt
aşa cum te culci în fiecare noapte cu o aceeaşi boală incurabilă.

Cînd totul se termină, mai rămîne ceva?

Femeile nu ştiau să răspundă la asemenea întrebări
dar se purtau de parcă ar fi cunoscut dinainte
răspunsurile la toate întrebările lumii.
De aceea, cînd nu-i mai puteau suporta alături pe bărbaţii lor
ele îşi dădeau foc la pat

cînd nu-i mai puteau privi, îşi scoteau pur şi simplu ochii
cînd nu-i mai puteau iubi, îşi străpungeau inimile
cu un cuţit cu lama lungă şi subţire.

Ce mai rămîne cînd totul se termină
cînd femeia de lîngă tine îşi dă foc la pat
ca să nu te mai poţi aşeza lîngă ea
cînd îşi scoate ochii pentru că nu vrea să te mai vadă
cînd îşi sădeşte un cuţit în inimă pentru că nu te mai poate iubi?

Bărbaţii nu ştiau să răspundă la asemenea întrebări
dar se purtau de parcă ar şti că pentru toate aceste întrebări
nu există decît un singur răspuns
deşi bărbaţii purtau la ei mai multe răspunsuri
de care nu se despărţeau niciodată.
De aceea dacă un bărbat îşi înşela femeia care îl iubea
şi îl aştepta în pat cu ochii deschişi
el trebuia să-şi taie un braţ –
erau bărbaţi, şi îşi tăiau braţul promis
şi, în scurt timp, toţi bărbaţii rămăseseră cu un singur braţ
şi totul părea cît se poate de firesc.
Văzîndu-şi bărbaţii cu un singur braţ
femeile ştiau că nu vor mai fi înşelate şi a doua oară
pentru că un bărbat fără amîndouă braţele nu ar mai fi bărbat
şi ele ştiau asta, şi ei ştiau că ele ştiu asta.

Dar ce mai rămîne cînd totul se termină?

Cînd bărbaţii cu un singur braţ
simţeau că nu îşi mai iubesc femeile – ei nu le înşelau.
Pur şi simplu îşi retezau şi celălalt braţ
pentru că un bărbat care nu mai iubeşte nu mai este bărbat
şi atunci la ce bun cele două braţe, la ce bun un singur braţ?
După ce se castrau şi de celălalt braţ
bărbaţii coborau la rîu, pentru a înota cît mai departe.

Iubita transparentă

S-a întîmplat într-o după-amiază la mare, la Vama Veche. Soarele dilata realitatea transformînd-o într-o neînchipuit de încăpătoare irealitate. Stăteam întins şi făceam plajă cu visele şi amintirile în flăcări. Spatele mă ardea insistent, ca pe un începător într-ale autoincendierii. Simţeam totul ca pe ceva iminent. Îmi era dor de toate iubitele mele imaginare, îmi lipseau foarte mult. Mă gîndeam la toate în acelaşi timp, cu disperarea unei ubicuităţi aluzive. A fost o imprudenţă, se pare, căci din nisipul nenumărat sau poate din labirinturile exacte ale scoicilor a apărut ea, Iubita Transparentă. Urmele ei pe nisip erau tot atîtea poeme memorabile, semne ale trecerii ei continue. Iubita Transparentă! O visasem de multe ori pînă să o întîlnesc, o visasem atît de mult, încît – ştiam – trebuia să apară într-o după-amiază, pe plajă, la Vama Veche. Iubita Transparentă este de nedescris. Orice încercare de descriere a ei este automat supusă simulacrelor spontane. Cu toate acestea, mi-e cu totul imposibil să nu spun, în cîteva cuvinte arbitrare, cum arată Iubita Transparentă. Ea este pur şi simplu transparentă, într-un chip cît se poate de concret. În oglinda trupului ei există şi unele părţi întunecate, care aşa şi trebuie să fie. În acea după-amiază de vară, cînd realitatea dilatată de soare făcea ca timpul în care ea va ajunge la mine să pară insuportabil, Iubita Transparentă arăta ca un ceasornic tandru, cu capace translucide, prin care toate mecanismele iubiologice se dezvăluiau privirilor cu o impudoare nesperată. Era atît de transparentă, încît i se vedea sîngele cum se plimba liniştit prin vase bine ancorate unele de altele. Inima ei valsa încontinuu ca o bacantă. Prin pielea imaculată se putea vedea cum sînilor ei le dăduseră dinţii de lapte. Pîntecele ei era o livadă cu fructe de mare, semn că tocmai luase masa la o terasă, pe malul mării. Privind-o, nu puteai să nu te fascinezi în toate felurile. Era singura iubită imaginară cu totul transparentă, de unde şi numele ei atît de evident. În cele din urmă, a ajuns la mine, ne vedeam pentru prima oară în această realitate, dar era ca şi cum tocmai ne-am fi spus: la revedere. Eram atît de emoţionat, i-am şi spus ceva de genul: ce bine că te-ai întors, începusem să-mi fac griji că n-o să te mai văd niciodată. I-a plăcut atît de mult îngrijorarea mea, încît a adormit instantaneu, aşa transparentă cum era, şi atunci am văzut cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, îmi vine să şi plîng cînd mă gîndesc. Cum îşi dormea somnul ei nemaipomenit şi atît de liniştit, prin transparenţa unuia dintre învelişuri i se vedeau visele. Visa şi eu puteam să-i privesc visele. Mă uitam la acele imagini ca şi cum eu aş fi visat, nu ea, deşi totul nu era decît o anume realitate despre care am mai pomenit, se pare, cîte ceva. La un moment dat, printre frînturi de chipuri ambigue, voci complicate, locuri bizare şi culori inexistente, m-am zărit şi pe mine cum tot încercam să

nu mă transform în cu totul altcineva, era o luptă pe care o duceam cu ea, şi totul se petrecea în vis fără a putea să intervin în vreun fel. Cînd s-a trezit, mi-a spus: Stai liniştit, deşi sînt transparentă, nimeni nu îmi poate vedea visele. Să zicem că tu ai fost o excepţie, deşi nici asta nu e foarte sigur. Apoi s-a ridicat şi a plecat.

Despre anatomia iubitei imaginare

Ea are un sistem vegetativ foarte simpatic vecinii cînd o întîlnesc îi adresează întotdeauna cîteva cuvinte frumoase subconştientului ei colectiv

Pentru iubita imaginară scheletul este un accesoriu foarte important Ea se mişcă din încheieturi şi descheieturi respectînd întru totul principiul oaselor comunicante Toate cele aproximativ două sute de oase ale iubitei imaginare se află într-o strînsă legătură cu iubitafizicienii care în cinstea ei închină în fiecare seară o cupă de calciu efervescent

Mîinile iubitei imaginare sînt lungi de culoare roz netede cu palme mici ale căror linii duc spre cele mai nebănuite locuri Din palmele ei iubitafizicienii îşi înalţă castele de nisip ce se termină în sus cu mai multe turnuri babel deosebit de baroce

Ea este înaltă şi atît de frumoasă că pămîntul pur şi simplu ameţeşte şi se învîrte aiurea în jurul soarelui atunci cînd ea priveşte în jos cu totul întîmplător

Inima ei este atît de mare că nu poate fi măsurată decît cu o ruletă rusească impecabilă De aceea poate în fiecare noapte inima ei bate step în stepele adînci şi tandre ale iubitafizicii

Din ţesuturile nervoase iubita imaginară îşi face rochii lungi cu care se înfăşoară din cap pînă-n picioare Îmbrăcată în rochii epidermice cu crinoline tactile şi catifelate ea se simte cu adevărat în propria-i piele

Plămînii ei funcţionează numai cu aer proaspăt din adîncurile inspiraţiei ei imprevizibile

Iubita imaginară este cît se poate de conştientă de neocortexul ei motor senzitiv şi foarte senzual Toate reflexele ei sînt condiţionate de ceea ce visează sau de ceea ce visează să viseze

Gîndurile îi sînt subţiri şi ascuţite ca firele de păr ale mamiferelor metafizice

Trupul ei este brăzdat de sensuri unice şi accese interzise

Numai iubita imaginară îşi poate privi propria retina încărcată de amintiri şi vise frumos împachetate între pereţii camerelor obscure

Musculatura ei este mai mult netedă decît striată Acesta este un detaliu în care iubitafizicienii îşi pun mari speranţe

Sîngele ei este cimitirul globulelor roşii ale iubitafizicienilor

Sînii iubitei imaginare sînt memorabili într-un mod cît se poate de convingător

Pentru buzele ei nu există podoabă mai frumoasă decît sărutul

Pielea ei este un cearşaf nupţial lipsit de orice pudoare

Anatomia continuă

Elogiu crupei vitrege

Se întîmplă exact ca într-o relatare a lui Rétif de la Bretonne despre un loc îndepărtat unde bărbaţii se îndrăgosteau de femei nu pentru puritatea trăsăturilor, nu pentru graţia trupului, nu pentru calităţile lor morale, ci exclusiv pentru frumuseţea picioarelor. Însă istoria este o femeie memorabilă cu picioare lungi şi frumoase al căror prag de sus seamănă mult cu o crupă mîndră şi zbuciumată, o crupă susceptibilă care era motivul cel mai obiectiv şi mai subiectiv pentru care unii iubitafizicieni se îndrăgosteau de unele iubite imaginare. *Femeia mea vă va cînta un imn scurt cu picioarele după ce-şi va aranja volanele fesselor,* va spune cîndva Gellu Naum, şi într-adevăr femeia îşi va aranja cu grijă volanele şi imnul ei va fi cîntat de Kandaules, regele Lidiei, şi imnul va ajunge la urechile lui Herodot şi apoi la urechile generoase ale lui don Rigoberto şi Llosa va transforma imnul într-un elogiu adus: nu dossului, nu şezutului, nici fundului, nici fesselor, ci crupei, acelei crupe dure şi păgîne atît de uriaşă cît spun legendele, un altar al religiei şi plăcerilor barbare, ţeapănă la atingerea mîinilor şi dulce la atingerea buzelor, cu emisferele ca două paradisuri carnale exuberante, o pernă fragedă pe care să-ţi odihneşti visele şi amintirile la ceasul iubirii imaginare.

În fiecare dimineaţă, crupa ei răsărea strălucitor dintre norii şifonaţi ai cearşafului, era astrul după care îţi potriveai ceasul de amor; dar soarele mai şi apune, mai şi cade în aşternuturi de crepuscul, în timp ce crupa ei răsărea încontinuu dinspre orizonturile catifelate ale desuurilor ei satinate, de fiecare dată mai albă şi mai orbitoare.

Fundul ei lunatic, dar şi selenar, intrase-n ultimul pătrar, moment în care cineva excesiv de pretenţios, poate chiar Horacio, s-a întrebat dacă minunatele crupe imaginare suportă interpretări şi clasificări, comparaţii şi adoraţii, şi răspunsul nu a venit decît cine ştie cînd, de aceea Horacio sau altcineva a răsfoit volanele veline şi feline ale fesselor impresioniste sau avangardiste, şi a început să spună cu voce tare sau în gînd:

Olympia lui Manet, nu.

Femeia lui Renoir ştergîndu-se după baie, da.
Nana aceluiaşi Manet, cu crupa ei învăluită în bleuri nesfîrşite, poate.
Crupa săltată, încordată, din *Baia* lui Degas, desigur.

Cele şase nuduri ale lui Cézanne, toate!
Crupele gauguiniene şi melancolice ale femeilor din Tahiti şi crupa pierdută în reverie a lui Otahi, da.
Zveltele emisfere crupiere ale *Nudului în faţa căminului* de Bonnard, oh, da!
Îmbătătoarele arcuiri ale femeii din *Peşti roşii,* vanitoasa tensiune fessieră din *Nudul roz,* ambele de Matisse, cum să nu?

Ecourile blues ale şoldurilor expresioniste din oglinda lui Rouault, se prea poate.
Coapsele de la-nceput ale *Evei* lui Rousseau Vameşul, nu. (Dar *Îmblînzitoarea de şerpi* a Vameşului? Îmblînzitoarea, da!)
Crupa nevăzută de pe *Treptele verii* de Magritte, da.
Salutul dansatoarei lui Bombois, cu crupa ei ca o piramidă orgolioasă, sigur.

Inconştientele curburi fracturate din Pollock, cine ştie?
Crupele pictate de Mondrian, care?

Dar crupele renascentiste ale graţiilor lui da Vinci, dar neobositele crupe traversate adînc de *Tropicul Cancerului* al lui Henry Miller, dar obraznicul fund de nimfetă al Lolitei, dar crupa atoateştiutoare a Lucreciei, soţia lui Kandaules, regele Lidiei – de astea ce zici, Horacio?
Şi astea, desigur!

Iubita chiromanţioasă

Dă-mi mîna, frumoaso, aşa, dă-mi mîna. Nu, nu te cer de nevastă, am deja o nevastă, eu vreau doar să-ţi ghicesc. Ce palme frumoase ai, sînt ca nişte cărţi de joc! Uite: degetul mic e de treflă, inelarul de cupă, mijlociul de caro, arătătorul de pică, şi degetul mare e asul din mînecă. De ce asul din mînecă? Poate nu ştii, dar degetul mare reprezintă eul nostru profund, e cel mai important deget, singurul cu două falange. Am avut un unchi care, odată, din neatenţie, şi-a tăiat degetul mare al mîinii drepte şi, în scurt timp, a devenit de nerecunoscut. Parcă era alt om. Apoi a murit fără nici un motiv. Te-ai speriat? Nu ai de ce. Degetele tale mari sînt nemuritoare. Acum întinde palma stîngă, aşa, foarte bine. De unde ştiu să ghicesc? E o moştenire de familie, ştiu de foarte multă vreme să ghicesc. Dacă îmi place? Ce să zic, e şi acesta un mod de a te împăca cu viaţa. Vrei să afli viitorul, doar viitorul? De ce neapărat viitorul?! Îţi spun şi viitorul, dacă vrei, însă trecutul, de exemplu, este mult mai interesant, tocmai pentru că l-ai trăit. Zici că îl cunoşti? Poate nu ştii chiar totul, şi atunci o să-ţi spun eu ce şi cum. Tu vrei doar viitorul, am înţeles. Bine, fie şi viitorul, o să-ţi spun imediat dacă îl vei întîlni pe el, căci se vede cît colo că nu l-ai întîlnit încă, altfel nu te-ai mai fi oprit la mine, să-ţi ghicesc. Se vede pe faţa ta că nu te interesează banii şi nici ziua cînd vei muri nu vrei s-o afli – tu eşti atît de tînără şi frumoasă că moartea nu are ce căuta în ochii tăi mari şi negri, s-ar îneca în apele lor tandre şi adînci, pe cuvîntul meu, pe tine viaţa şi dragostea te interesează! Se vede prea bine că n-ai iubit niciodată – am dreptate, nu-i aşa? De unde ştiu? Te trădează parfumul pe care-l emani şi privirile pe care le risipeşti, dă-mi palma, aşa, întinde-o bine, să atingem acum liniile vieţii, iubirii şi minţii. "Îţi iese bine linia vieţii, acum trebuie să-ţi alegi treişpe din cărţile astea împrăştiate aici, dar nu le întoarce, c-or să te pedepsească morţii, era o ţigancă mai demult care întorcea cărţile şi morţii i-au pus otravă în mîncare, pentru că, dacă un om viu întoarce înainte de soroc cărţile, poate să cadă un mort din cer. Da, cade în iad, şi dacă întorci cărţile înainte de vreme ispiteşti vreun mort să se uite pe pămînt şi să vadă pe cineva despuiat că face baie, şi iar încep să-l stăpînească gîndurile păcătoase şi sfinţii îl pedepsesc trimiţîndu-l în iad şi arzînd acolo din vina ta." Ţi se pare cunoscut ce ţi-am spus acum? Sigur că ai citit deja lucrurile astea, poate chiar în Puig, dar eu mă simt dator să ţi le reamintesc. La cît eşti tu de frumoasă, este de ajuns o mică greşeală şi te trezeşti că mai mulţi morţi încep să cadă din cer, îndrăgostiţi lulea de tine. Nu vrei asta, nu? Ai tras cartea? Dă-mi-o, s-o văd. Aha, mă aşteptam la aşa ceva. Uite ce-mi spune mie cartea asta: există atîţia bărbaţi care te iubesc, şi tu nu iubeşti pe nici unul. Dar dacă n-a fost soarta, înseamnă că n-a sosit ceasul, dar o să apară exact într-o zi ca asta, o să-l vezi şi o

să-l recunoşti, poate nu de la început, dar o să-l recunoşti, şi el o să te iubească, şi pînă la urmă o să-l iubeşti şi tu, căci aşa se întîmplă – e suficient un mic detaliu, o privire, un gest lipsit de importanţă, ca să înţelegi că el este el. Şi vei înţelege, exact într-o zi ca asta, nu uita. Te temi că nu îl vei întîlni pentru că linia vieţii e prea scurtă? N-ai de ce. O viaţă lungă nu e aşa o fericire, tu îl vei întîlni pe el la timp, întotdeauna lucrurile importante se întîmplă la timp, te rog să nu uiţi. Şi eu aveam linia vieţii scurtă, mi-a zis cineva că din asta se poate muri, aşa că, într-o zi, am luat un cuţit şi mi-am prelungit linia vieţii, nu foarte mult, atît doar cît să se întîmple ceea ce trebuie să se întîmple. Cu un cuţit bun poţi să-ţi ajustezi foarte bine destinul. Acum, uite, am o linie a vieţii cît se poate de confortabilă, şi viaţa mea curge liniştită prin acest şanţ săpat în palmă. Poţi face şi tu asta, dacă ţi-e foarte frică de moarte. Însă nu ai de ce. Liniile din palmele tale sînt ca nişte rîuri limpezi. Eşti o fericită. Ştiai că încă de la naştere liniile din mîinile tale îţi creionează viaţa cu bune şi rele, şi că ele dispar la două sau trei zile după moarte? Da, e-adevărat, am şi văzut asta cînd mi-a murit bunica. Într-o noapte, stînd de priveghi la căpătîiul ei, în clipa în care am rămas în odaie singur cu ea, i-am desfăcut degetele împreunate şi i-am privit palmele. Erau netede ca o oglindă de ceară. Dacă m-am speriat? Nu, nu m-am speriat, pentru că ştiam că aşa trebuie să fie. Hazardul nu există. Toţi ne naştem cu un destin scris în mîini. Un om cu ambele mîini amputate este un om fără destin, deşi există şi excepţii, căci întotdeauna există excepţii. Dar tu ai nişte mîini atît de frumoase, este imposibil ca destinul să nu se îndrăgostească de tine. Nu ştiu cum se face că, privindu-ţi mîinile, cumva parcă mă văd şi pe mine pe-acolo, mă recunosc şi eu în oglinda rîurilor care îţi traversează palmele. Dar acum trebuie să plec. Să ai grijă de palmele tale!

Buletin meteo-iubitafizic

Cineva stă singur la una din ferestrele tăiate în două de iubita imaginară, şi îşi aminteşte:

În următorii o sută de ani, vremea va fi, în general, frumoasă. Lolita se va maturiza şi va deveni o respectabilă nimfetă de 12 ani. Vara va fi cald şi Adora îşi va schimba numele în Oedipa şi va trăi prea puţin în acel prezent în care Melisa va trebui să viseze mult şi neatinsă de nimeni pentru a-şi aminti cine este Julia. Toamna va fi altfel, însă Lucrecia va fi la fel de înaltă şi frumoasă ca şi Eva şi nu o dată va simţi inexplicabila nevoie de a se căsători cu bărbatul care îi va apărea Elenei în faţa ochilor în timp ce Alejandra se va contempla singură în oglindă ca o statuetă siriană îndrăgostită de ea însăşi. Horacio îi va ghici Creolei în palmele egale cu visul Magăi, şi Gringa îşi va aminti totul despre iubita chiromanţioasă a lui Horacio. Iarna va mai ninge şi iubirile imaginare se vor afla în mai multe locuri deodată, respectînd întru totul legile iubicuităţii inventate şi descoperite de Regele Ubicuu. Primăvara, Veronika se va hotărî să nu mai moară, iar Maria va continua să trăiască. Ersta va fi prima femeie de pe pămînt, iar Greta nu va întîrzia o singură dată să apară la orele stabilite. Iubita mea vitregă îşi va schimba numele în Adora şi chipul Gringăi va fi traversat de o ploaie molcomă de renunţări şi despărţiri.

În următorii o sută de ani, vremea va fi, în general, frumoasă. Palmele iubitelor imaginare vor trăi într-o degetaţie luxuriantă şi dinspre nud-estul Magăi vor veni neîncetat adierile tandre ale unor melodii absurde şi inexistente.

Iubita mea vitregă

Sângele meu a ţâşnit
sau sunt numai valurile de somn?

Ilarie Voronca

Cînd ai plecat ţi-ai abandonat în oglindă gesturile tandre dragostea inelele de logodnă şi toate celelalte

M-am revoltat atunci şi le-am strigat muriţi din faţa mea plecaţi Eram hotărît să arunc în aer toate oglinzile care ar fi îndrăznit să mă arate aşa cum sînt

Eu te iubeam pentru că erai plină de sensuri unice şi accese interzise

Tu îmi trimiteai semne de carte în fiecare dimineaţă îmi vorbeai ca şi cum ai fi vrut să-mi spui ceva Vocea ta se agăţa de lucruri ca ţesătura fină concentrică a unui păianjen transparent autodidact

Într-o seară mi-ai spus ceva de neînţeles Mult mai tîrziu poate chiar a doua zi ai revenit spunîndu-mi am să-ţi zdrobesc buzele îndelung în cerul gurii pînă cînd limba mea obosită va uita toate gusturile lumii inclusiv pe al tău

Despre tăcerile care nu pot să tacă trebuie să se vorbească

Asta făceam şi noi vorbeam în gînd despre tăcere Ne aminteam de Persona şi de tăcerile lui Liv Ullman filmate de Bergman în contrast cu delirul verbal al lui Bibi Andersson Vorbeam despre toate acestea ca şi cum aceste tăceri ne-ar fi privit în vreun fel pe noi

El a venit la mine nu-l cunoşteam mi-a spus ascultă numai într-o singură zi Dumnezeu ar fi putut crea o lume perfectă I-am răspuns ascultă ai dreptate însă singurul viitor care mă interesează este cel anterior El mi-a întins mîna plină de sînge i-am strîns-o apoi cu aer firesc a scos un revolver şi şi-a zburat creierii

Moartea e o experienţă utilă Însă morţii se grăbesc ei nu au timp Fiţi amabili acordaţi-le întîietate atunci cînd îi întîlniţi

Condamnaţi să revenim de fiecare dată la noi înşine în acest prezent de care nu ne putem dezlipi nici măcar o clipă Condamnaţi să ne recunoaştem în oglinzile intrate în putrefacţie

Tu erai atît de disponibilă pentru paradoxuri şi metamorfoze

Şi erai atît de greu de recunoscut cu toate acele măşti pe faţă într-o succesiune ameţitoare

Gloanţele străpungeau noaptea drept în inimă cînd mi-am amintit în vis că sentimentele tale erau perfecte şi nu puteau fi explicate decît cu ajutorul tehnologiei laser

Pentru trupul tău nu există podoabă mai frumoasă decît dragostea Inima ta bate step pe principalele artere ale inimii mele Pe cerul gurii tale soarele nu apune niciodată

De aceea poate ei au venit la mine şi mi-au spus că dragostea nu trebuie lăsată să doarmă Că dintre toţi orbii învaţă cel mai bine să fie veşnici Ca şi cînd de dragoste ca şi cînd de veşnicie îmi arde mie acum le-am spus

Le-am strigat în faţă Eu nu mă tem de moarte şi nici de veşnicia ei care s-a născut la sat Plecaţi le-am strigat plecaţi

Dar ei deja plecaseră departe ca şi tine şi brusc sîngele meu a încetat să mai numere zilele Sîngele meu s-a transformat în ceas aşteptător

Eram atît de trist că simţeam mişcarea de revoluţie a pămîntului şi mişcarea aparentă a soarelui

Memoria mea e un cimitir cu tot felul de amintiri care nu-mi aparţin cu tot felul de eroi necunoscuţi

Şi cum să nu te simţi străin în această lume în acest mecanism greoi şi inutil alcătuit din oameni

Însă istoria se repetă pentru că nu are ţinere de minte Am înţeles asta cînd au venit poliţiştii şi au găsit timpul călcat de maşină pe trecerea de pietoni

Ce departe eram însă de toate acestea şi cît de departe erai tu de mine Mîinile mele îţi visau braţele în fiecare noapte braţele tale albe şi netede ca o dimineaţă de toamnă

Mai tîrziu m-am obişnuit cu moartea mîncînd gloanţe Prietenii îmi spuneau că morţii sînt oameni desăvîrşiţi Eu îi credeam şi adormeam instantaneu Priveam în stradă cum pietonii călăreau zebre tinere neîmblînzite proaspăt vopsite

(Pentru că m-aţi întrebat) Am devenit soldat de geniu săpînd şanţuri şi adăposturi în trupul iubitei mele vitrege

(Pentru că nu mă întrebaseră nimic) Le strigam vrute şi nevrute dar ei nu înţelegeau ridicau din umeri cineva mi-a spus atunci nu-i nimic te vom vinde şi vom împărţi arginţii la săraci Fericiţi cei săraci cu arginţii tăi

Pe trupul tău ca o cruce a păcatului iudeii mă răstignesc în fiecare noapte Fericiţi cei bogaţi cu trupul tău

În fiecare seară soarele ne predă lecţii de geometrie, levitaţie şi uitare

Nu ştiu cum se îmbracă vrăjitoarele (pentru că niciodată nu am văzut o vrăjitoare îmbrăcată) dar tu sigur te îmbraci ca o vrăjitoare

Frumuseţea există Am văzut-o eu ieri pe Calea Victoriei

Pentru iubita mea vitregă realitatea este un viciu depărtarea e o profesie

Ei ajunseseră să-şi poarte singurătatea ca pe un doliu

Ea s-a desprins atunci de ei a venit la mine şi mi-a spus că Dumnezeu nu poartă doliu niciodată Apoi a izbucnit în rîs şi s-a îndepărtat

M-am dus la ei Ea era acolo încă rîdea Le-am spus dacă măcar o singură dată oamenii ar crede în Dumnezeu cu totul întîmplător cum ar fi atunci Ei mi-au zis dar Dumnezeu în cine să creadă Dumnezeu sigur trebuie să fie ateu Şi ea a adăugat stăpînul femeii este bărbatul stăpînul bărbatului este Dumnezeu dar stăpînul lui Dumnezeu cine este Închipuiţi-vă un Dumnezeu fără stăpîn Apoi mi-a întins un fruct oprit pentru a pleca împăcat în păcat

Eu am plecat de lîngă ei am plecat în păcat împăcat N-ar fi trebuit să ascult deloc cele auzite Mi s-a făcut atît de dor de iubita mea vitregă Mi-am amintit că abia după ce am murit te-ai îndrăgostit de mine

Dar acesta nu era un motiv să sufăr de levitaţie şi gravitaţie în acelaşi timp

Numai iubita mea vitregă făcea exerciţii de apropiere în timp ce se îndepărta

Numai iubita mea vitregă făcea exerciţii de uitare în timp ce se apropia

În fiecare dimineaţă îmi întind pe faţă spuma zilelor şi mă bărbieresc pentru a mă recunoaşte Apoi îmi aşez barba la loc pentru ca ei să nu-şi dea seama

Deodată peste noapte tu ai devenit perfectă şi mă temeam că te vei sinucide că nu vei putea suporta perfecţiunea că vei înnebuni de atîta frumuseţe Şi aşa cum am prevăzut într-o noapte te-ai sinucis şi ai revenit la o formă umană suportabilă chiar şi pentru tine

Atunci am hotărît să îmi trimit destinul la o şcoală de corecţie în străinătate

Colaboratorii dragostei

Dacă măcar o dată oamenii s-ar săruta din întâmplare...

Mário de Andrade

Autonomia sărutului

I-am spus ştii mă încearcă aşa nu ştiu cum
ceva ca o vagă senzaţie că ne-am mai întîlnit cîndva
deşi nu este decît o vagă senzaţie
pe care poate am mai întîlnit-o cîndva cine ştie cînd

Ea ştia cînd şi cu toate astea mă înţelegea perfect
îmi zîmbea cu un zîmbet pe care îl folosea foarte rar
îmi umplea gura cu săruturi făcute chiar de mîna ei
făcea nişte săruturi grozave te lingeai pe buze nu alta
avea o reţetă ceva că prea îi ieşeau aşa cum trebuie
îmi spunea te rog ia mănîncă sînt săruturi proaspete
uite ţi se topesc în gură e păcat să se învecheasca

Aşa că mîncam aveam tot timpul gura plină de săruturile ei
şi cu toate astea ea mă înţelegea perfect cînd îi spuneam
ştii pe undeva mă încearcă nu ştiu cum
ceva ca o vagă senzaţie că nimeni nu mi-a mai dat pînă acum
să mănînc asemenea lucruri
deşi nu este decît o vagă senzaţie
o vagă senzaţie deosebit de importantă

Cucerirea unui trup imaginar

Trupul tău trebuia cucerit încetul cu încetul. Ştiam că nu este simplu să îmblînzeşti singurătatea unui trup de femeie, de aceea făceam tot felul de lucruri care erau de un previzibil cu totul neaşteptat. Îţi căram tone de cuvinte frumoase cu gura mea metamorfozată în basculantă lexicală, braţele îmi erau încărcate cu tot felul de gesturi precise, îţi aduceam priviri proaspete cu ochii mei larg închişi, la uşa casei tale îmi aliniam frumos paşii, îmi rulam ca pe un covor drumul pe care venisem la tine de departe, făceam totul cu o grijă exaltată pentru a nu da prilej de echivocuri inutile. Aşa am ajuns să mă apropii de tine, aşa a ajuns trupul tău să slăbească încet din rigiditatea lui nemaipomenită. Tu erai un continent greu de colonizat, de aceea mă dădeam cu colonie şi-ţi spuneam: iată-mă-s, am venit.

Palmipsest

Eram cum s-ar zice prizonierii unei degetaţii luxuriante

Palmele noastre se împerecheau fără nici o sfială în văzul tuturor
degetele ni se acuplau făceau dragoste şi deveneau grele
degete gravide cu amprente borţoase arcuite care după un timp năşteau nişte palme mici foarte siameze de culoare roz
pe care le ţineam cu grijă în palmele noastre regulamentare
Şi palmele cele mici se îndrăgosteau şi ele
se împerecheau rămîneau grele şi după o vreme
năşteau nişte palme siameze şi mai mici cu degete subţiri
care şi ele se împerecheau deveneau grele şi năşteau
amprentele gemene perfect identice
cu care ne-am tatuat toate palmele şi toate trupurile
pentru a ne recunoaşte chiar şi noaptea

Noi ne ţineam de mîini atît de strîns
că dragostea nu avea cum să ne curgă printre degete

Cuvinte-manechine

Ea era perfectă, era şi superioară
era, practic, un model pentru noi toţi.
Toate dimensiunile ei erau ideale, de invidiat
măsurile cele mai superioare şi mai perfecte cu putinţă.
În preajma ei îmi măsuram cuvintele cu cea mai mare grijă
eram foarte atent la tot ce-i spuneam
îmi cîntăream şi măsuram cuvintele la milimetru şi la secundă
pînă cînd, tot măsurîndu-le şi tot cîntărindu-le
cuvintele mele au început să aibă şi ele dimensiuni ideale, de invidiat
deveniseră cuvinte-manechine, modele şi top-modele
cu măsurile cele mai superioare şi mai perfecte cu putinţă.
În scurt timp, nu mai puteam face
nici o diferenţă între ea şi celelalte cuvinte:
ea devenise cuvînt şi cuvintele mele deveniseră femei exemplare
care semănau izbitor de bine cu ea.

Cîinele andaluz

În fiecare dimineaţă o vedeam cum
îşi plimba cîinele andaluz în lesă
aluneca pe asfalt ca o portocală mecanică
lăsa în spate o vagă urmă de acid citric, uşor cinic
Dali mergea ca şi cum ar fi mers
îl striga "Dali!", şi cîinele înţelegea imediat
din cînd în cînd se mai oprea şi atunci
andaluzul ei mioritic mînca vreo două-trei pietre
toate preţioase
le mînca cu tot cu degete
cu tot cu mîini
cu tot cu femeile frumoase
care purtau acele pietre preţioase
ca şi cum ar fi purtat un cîine în lesă
femeile nu se supărau doar pentru atîta lucru
în fond nu erau decît nişte pietre preţioase
şi ea mergea mai departe
alunecînd pe-o lesă
la capătul căreia cîinele andaluz îşi vedea
mai departe de femeile sale.

Colaboratorii dragostei

În acel timp de nedescris făceam dragoste în colaborare
cu cea mai îndepărtată iubită imaginară aflată prin preajmă
totul se petrecea într-o tăcere indiscutabilă
fiecare avea contribuţia sa la acea dragoste amicală
colecţionam săruturi şi orgasme de diferite forme
şi le puneam la presat într-un ierbar atoateştiutor
care păstra totul cu o discreţie nebănuită
era viaţă ceea ce trăiam eu atunci
şi viaţa aceea o trăiam tot în colaborare
şi tot cu îndepărtata mea iubită imaginară din preajmă
erau vremuri de nedescris pe care doar acel ierbar le mai păstrează
între coperţile sale memorabile
într-o colaborare perfectă cu uitarea.

Despre simulările iubitei imaginare

Ea simulează atît de bine dragostea
ai putea să juri că e dragostea însăşi
şi poate chiar şi este
de aceea el se îndrăgostea de ea încontinuu
şi îi spunea tu eşti dragostea, dragoste
ea rîdea, îl iubea şi apoi se cufunda în tăcere.
Ea simulează atît de bine ploaia
cînd o întîlnea trebuia automat să îşi deschidă umbrela
ea rîdea în aversă, îl privea torenţial
şi apoi se cufunda în tăcere.
Ea simulează atît de bine frumuseţea
că, nu se ştie cum, devenise frumoasă fără să ştie
încercase de cîteva ori să-şi dea jos masca frumuseţii
dar era propria-i faţă
şi nu se putea elibera din capcana frumuseţii
fără a se mutila iremediabil.
De aceea, poate, de cîte ori îi spunea că e frumoasă
ea se repezea la prima oglindă care îi ieşea în cale
şi se cufunda în tăcere.
Ea simulează atît de bine
dragostea
ploaia
frumuseţea
fără să ştie că, de fapt, dragostea, ploaia, frumuseţea
simulează atît de bine chipul ei.

Presentimentalisme

Într-o zi cineva a venit la mine eu stăteam pe gînduri ca pe un şezlong aş fi putut jura că sînt fericit dacă acel (sau poate acea) cineva nu mi-ar fi spus tu prea ai buzunarele pline de presentimente iar ei au nevoie de sentimente nu de presentimente M-am ridicat i-am mulţumit frumos şi am căzut din nou în acel şezlong ca şi cum aş fi căzut pe gînduri Am stat multă vreme aşa mă încerca un presentiment eu încercam un sentiment nu îmi venea deloc şi continuam să cred că sînt fericit cu corpul meu învăluit în gîndurile şezlongului Apoi s-a făcut seară şi dimineaţă şi din nou seară M-am uitat la ceas ceasul s-a uitat la mine şi mi-a spus cîtă rutină să măsori ceva care nu există M-am ridicat i-am mulţumit frumos mi-am chemat aproape toate oglinzile şi iubitele imaginare şi le-am spus fetelor luaţi şi mîncaţi acesta este trupul meu care pentru voi se naşte şi moare în fiecare seară Apoi m-am aşezat (pentru a cîta oară) în şezlong şi am continuat să fiu fericit într-un chip straniu Abia într-un tîrziu a apărut Melisa era atît de frumoasă şi înaltă am acceptat pe loc cele două cuvinte pe care mi le-a vîndut la un preţ ireal

Hazardurile au fost aruncate

Cum se întîmplă adesea cînd crezi că te-ai lecuit pentru totdeauna
de sentimentele acelea de coincidenţă

Mergeam aşa ca şi cum aş fi mers într-o direcţie anume
înaintam cu greu prin torentele de trupuri tinere şi frumoase
ale femeilor pline de gropiţe şi nebănuite coincidenţe
erau atît de frumoase cîtorva le-am şi spus
nu au înţeles toate dimpotrivă
aşa că am continuat să înaintez prin vîscozităţile acelea senzuale

Cînd le-am zărit pe primele două
n-am zis nimic am trecut mai departe
mă gîndeam formidabil domnule formidabil doamnă
formidabil domnişoară ce bine mai seamănă
ca şi cum ar fi fost
deşi totul nu este decît
mă rog ceva de genul ăsta
oricum este foarte limpede că
vă rog să nu vă supăraţi
apoi le-am mai zărit o dată erau altele şi semănau foarte bine
apoi altele şi altele semănînd foarte bine cu toate celelalte

Pînă am ajuns în Piaţa Romană unde nu mă aştepta nimeni
am întîlnit mai multe perechi
se vedea clar că erau mamă şi fiică sau poate invers

oricum erau foarte frumoase împreună
cîtorva le-am şi spus nu au înţeles toate dimpotrivă
însă mamele ele sigur au înţeles
deşi totul nu este decît
mă rog ceva de genul ăsta
oricum este foarte limpede că nu toate au înţeles
vă rog să nu vă supăraţi

Cuvîntul din spatele sărutului

Cît timp crezi că te vei mai ascunde în spatele acestui sărut?

Cuvîntul de la-nceput tot se va arunca pînă la urmă în lume
printre dinţii tăi albi şi nemiloşi
şi atunci cei cîţiva discipoli ai tăi vor înţelege că
Dumnezeu s-a îmbrăcat cu un trup întîmplător aflat prin preajmă
şi că acel trup îi vine atît de bine
de parcă ar fi fost croit special pentru el.

În acel moment – de care puţini îşi vor aminti mai tîrziu –
la toate bursele din lume trădarea va valora exact treizeci de arginţi.

Sfîrşitul continuă ca la-nceput.

Trecerea

De cîte ori mă vedea că trec
(pentru că eu trec mai tot timpul)
el venea la mine şi mă ruga să-l omor
şi eu, pentru că îl ştiam, îl omoram de fiecare dată
trecînd mai departe.
Pînă într-o zi cînd
de teamă sau din cu totul alte motive
nu am vrut să-l mai omor
şi atunci el a murit, trecînd mai departe.

Fiecare sărut pe limba lui piere

Sărutul nostru era un lung schimb de cuvinte. Cînd voiam să ne spunem ceva unul altuia, nu vorbeam – ne sărutam. Gurile noastre împreunate eliberau cantităţi impresionante de cuvinte ce se amestecau într-un bol aliterar perfect sferic, un fel de bol alimentar alcătuit numai din cuvinte. Ne hrăneam din el în tăcere. Eu îţi digeram cuvintele cu două înţelesuri, consoană cu vocală, tu îmi descompuneai frazele, în săruturi principale şi secundare. Ne sărutam în replici mai lungi sau mai scurte, respectînd întru totul tehnicile sărutului absurd.

Cuvintele rămîneau în noi. Doar în noi. Nu exista o cît de mică posibilitate ca ele să vadă lumina soarelui sau a întunericului, ori să prindă aer şi să se oxideze, să ni se oxideze conjuncţiile în care noi ne puneam atîtea speranţe. Uneori mai simţeam sub limbă cîte un cuvînt tăios, dar nu ne supăram – i se putea întîmpla oricui. Şi, oricum, sîngele nostru avea o sintaxă minunată şi un gust cît se poate de plăcut. În plus, săruturile noastre erau atît de sincere, că ele vorbeau aproape de la sine: vorbeau despre noi, despre cît de bine comunicam în timp ce ne sărutam, ar fi fost şi păcat să aruncăm cuvintele în aer, în acest aer din ce în ce mai poluat de atîtea foneme inoportune.

Una peste alta, gurile noastre aveau dimensiuni ideale pentru a putea transmite, prin sărut, tot ce aveam să ne spunem.

PS: *Cercetătorii americani au descoperit, după studii îndelungate, care este măsura unei guri umane tipice. Ei au ajuns la concluzia că măsura medie a unei guri de adult este de 4,3 centimetri, dar gurile mari pot ajunge chiar pînă la 5,8 centimetri.*

Femeile retrovizoare

Privirile din aceste oglinzi retrovizoare sînt mult mai
aproape decît par
de aceea femeile din aceste priviri retrovizoare sînt atît de departe
pentru că umbrele din ferestre sînt mult mai tăcute decît par
însă obiectele din aceste oglinzi retrovizoare sînt mult mai femei
decît oricare alte ferestre.

Cum aş putea, oare, să te uit?

Cum aş putea, oare, să te uit
cînd tu vii la mine în fiecare noapte
despici uşor fereastra în două şi intri, şi ieşi, şi intri
şi te uiţi, şi mă uiţi şi iar te uiţi cum te visez şi te văd
cum tai în două fereastra şi intri, şi ieşi, şi te uiţi, şi mă uiţi
cum aş putea, oare, să te uit
cînd tu ţi-ai făcut din ubicuitate un tandru obicei
şi eşti peste tot şi eu sînt pe niciunde
cînd tu îmi invadezi conştiinţa cu subconştientul tău
şi îmi intri sub piele epilîndu-mi venele prin interior
şi te plimbi cu gondole tăcute pe arterele mele şi îmi tulburi sîngele
cum aş putea, oare, să te uit
cînd tu înalţi castele de nisip din mîinile mele
şi circuli fără bilet pe toate liniile palmelor mele
cum aş putea, oare, să te uit
cînd în fiecare dimineaţă cînd mă bărbieresc
tu eşti acolo, mă aştepţi şi îmi dai *bună dimineaţa!* din oglindă
cum aş putea, oare, să te uit?

La urma umbrei

La urma urmei, umbrele sînt surorile noastre orizontale
şi noi le sîntem rude de un grad cît se poate de incert
la urma umbrei, nu toate ferestrele se deschid în interior
şi nu toate interioarele se deschid în afară
la umbra urmei, ochii se închid pentru a vedea mai bine umbrele proiectate
pe ecranele panoramice ale retinelor lavabile
la umbra umbrei, tăcerile sînt fraţii noştri verticali
căsătoriţi cu surorile noastre la fel de orizontale.

Patru eseuri asupra teoriei sensualității

Există trupuri tot atât de albe şi tot atât de complicate
cât sentimentul de victorie-al şahistului.

Nasos Vayenas

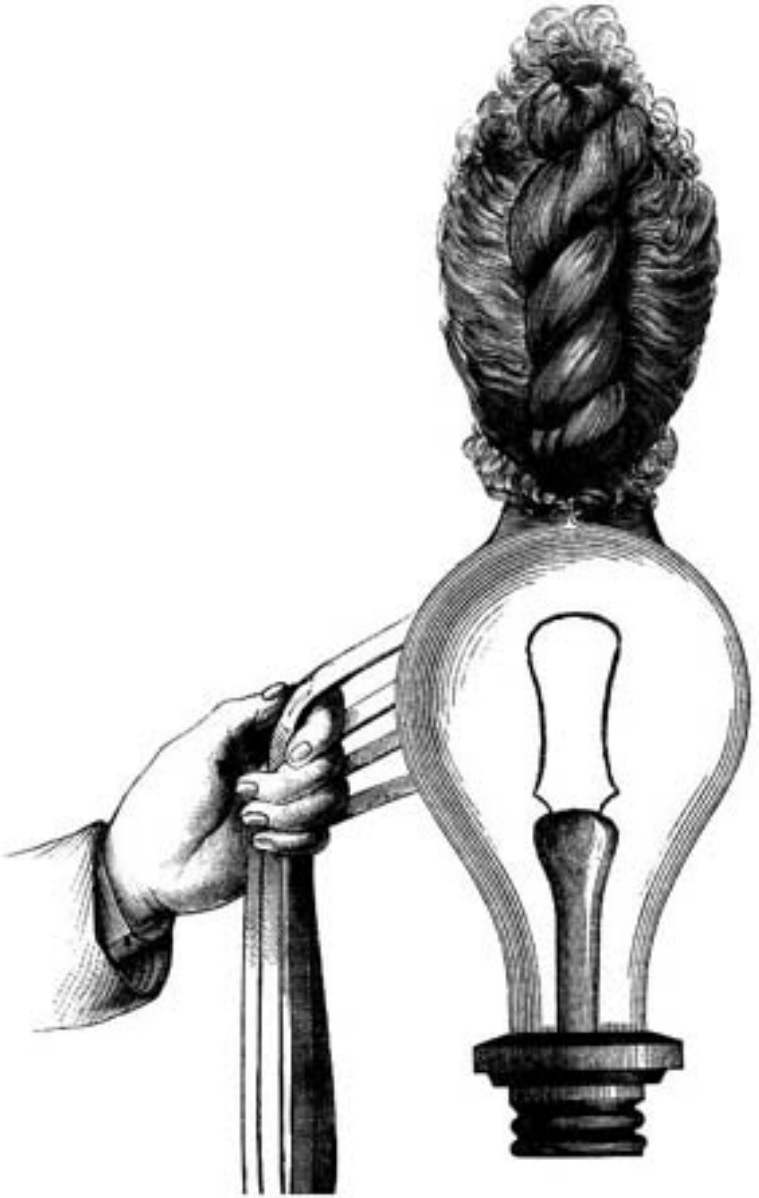

Despre tăceri

Există tăceri tot atît de albe şi tot atît de complicate
cît sentimentul de victorie al trupurilor carnivore ale lui Vayenas.

Tăceri melancolice şi tăceri nostalgice
tăceri discrete sau stridente
tăceri sacadate, precipitate, ca preludiile astmice ale morţii.

Tăcerile cărnii învinse, tăceri gestuale
tăcerea dinaintea ridicării cortinei
tăceri calde şi tăceri albe
tăcerile violet.

Şi tăcerile tale.

Tăcerile suprarealiste şi supranerealiste ale poeţilor
tăcerile tăcuţilor şi tăcerile *tăcutelor dimineţi*
tăcerile celei care tace şi decapitează lalelele
tăcerile lui Blaga mut ca o lebădă
tăcerile platonice ale lui Socrate
tăcerile pitagoreice
tăcerile infinite dinaintea primului cuvînt.

Tăcerile palmelor îmbrăţişate

tăcerile sărutului
tăcerile inegale ale paşilor tăi depărtîndu-se de mine
tăcerile pietrei luînd loc la Masa Tăcerii.

Şi tăcerile tale.
Tăceri gălăgioase, locvace, ipocrite
tăceri care nu pot să tacă
tăceri care îşi privesc cuvintele în oglindă şi zîmbesc.

Tăcerea crimei şi tăcerea pedepsei
tăcerile de lapte ale nou-născutului
tăcerile întunericului, tăcerea după-amiezelor de vară
tăcerile în aversă ale ploii
şi tăcerile albe şi alunecoase ale zăpezii.

Şi tăcerile tale.

Tăcerea spontană dintr-o sală de cinema, atunci cînd personajul principal al filmului moare absurd (dar necesar), lăsînd pe drumuri – pe drumurile de întoarcere spre casă – mai mulţi spectatori trişti şi neconsolaţi.

Tăceri orgolioase şi tăceri păcătoase îmbibate de dorinţă
tăcerea glonţului traversînd absent carnea mirată a victimei
tăcerile cuvîntului tăcere.

Tăcerile de nisip ale oglinzilor părăsite de priviri
tăcerile trupului părăsit de viaţă
tăcerile surde ale celor pentru care sunetul este doar un gest.

Şi tăcerile tale cînd te apropii de mine.

Tăceri vicioase
tăcerile transparente ale tristeţii
tăcerile dionisiace ale sîngelui
tăcerile sangvine ale iubirii
tăcerile monosilabice ale trădării.

Tăcerile numerelor perfecte, tăcerile cifrei 19
tăcerile lui 3, tăcerile lui plus infinit
tăcerile ceasului deşteptător.

Şi tăcerile tale atunci cînd te îndepărtezi de mine.

Tăcerile mecanice ale amorului închiriat la colţ de stradă
tăcerile superioare ale femeilor aparent inabordabile
tăcerile tactile ale gesturilor neutre.

Tăcerea din finalul unui roman, al unei poezii, al unui prieten
tăcerea de catifea verde şi neagră a ochilor tăi
tăcerile epidermice ale umerilor tăi albi cu care tai ferestrele în două.

Tăcerea mieilor, tăcerea Hotelului Lebăda
Tăcerea de cristal a lui Chick Corea & Gary Burton
şi, în fine, tăcerea umbrei mele apropiindu-se de fereastra ta.

Despre umbre

Există umbre tot atît de albe şi tot atît de complicate
precum lătratul suprarealist al *Cîinelui andaluz*.

Umbre ascultătoare care îşi urmează stăpînii fără să crîcnească
şi umbre care merg singure înainte, pînă se rătăcesc.

Umbrele spectrale, terifiante, din filmele horror
umbra vampirului urcînd grăbită, însetată şi aproape singură, treptele care duc spre dormitorul fostei iubite, pe care o găseşte la locul ei:

– *Iubito, am venit!*
– *Nu te aşteptam.*
– *Şi totuşi am venit.*
– *E problema ta.*
– *Credeam că te vei speria.*
– *Te-ai înşelat.*
– *Nu mă recunoşti?*
– *Nu. Ar trebui?*
– *Sînt fostul tău iubit.*
– *Din cîte ştiu, relaţia noastră s-a terminat de mult.*
– *S-a terminat pentru că am murit eu.*
– *Doar nu voiai să mor eu...*
– *Ştiu şi eu...*
– *Stai puţin, ai spus că relaţia s-a terminat pentru că... Doar nu eşti...*
– *Ba da, ba da! (Urmează un rîs îngrozitor care nu poate fi reprodus. Ea leşină. Îşi revine abia la sfîrşitul poemului.)*

Umbrele de celuloid ale fantomelor-fotomodel pozînd pentru *Playboy.*
Umbrele *Femeii fără umbră* a lui Hoffmannstahl.

Umbre care îngheaţă atunci cînd este foarte frig
şi umbre care se topesc şi intră în pămînt.

Umbrele de nisip ale lui Borges, cu cuţite de gauchos la cingătoare
strălucitoare în bătaia lunii pline
umbrele lui Fritz Lang şi-ale lui Dreyer
umbrele *Păsărilor* lui Hitchcock bîntuind retinele cinefile
umbra lui Mircea la Cozia
umbra întunecată, ascunsă după perdele, a vocilor ciumate
din parabola lui E.A. Poe
umbrele liliachii ale Contelui Dracula.

Şi umbra mîinii tale alunecînd pe pieptul meu.

Umbre pure, nelegate de vreun corp anume
umbre însorite, umbre invizibile
umbre de împrumut
umbre pierdute la jocurile de noroc.

Umbre amabile şi umbre insinuante
umbre îmbrăcate şi umbre-nuduri
umbre din faţă şi umbre din spate
umbre mai mari sau mai mici decît trupurile lui El Greco.

Umbra trupurilor electrificate ale lui Vayenas
umbra încărcată de cuvinte fireşti ale unui roman minunat
umbra unui pohem de Gellu Naum.

Umbrele umbrelor.

Şi, mai ales, umbra mîinii tale alunecînd pe pieptul meu.

Umbra lui Peter Schlemihl care a îngheţat în Rusia din cauza gerului

îngrozitor şi nu s-a mai putut dezlipi de pămînt, şi care, călcată de o tînără visătoare, s-a ales cu o fractură deschisă în formă de inimă de măgar, de a trebuit să fie reparată de un croitor priceput pe nume Apuleius. Aceluiaşi Peter Schlemihl, în timpul unei grele boli sufleteşti, i-au căzut unghiile, părul, iluziile şi umbra.

Umbre puternice care se despart de trupuri
şi îşi aleg propriul drum în viaţă
umbra sărutului a doi îndrăgostiţi
umbra sîngelui pe zăpadă lăsat de Nena Daconte.

Şi, iarăşi, umbra mîinii tale alunecînd pe pieptul meu.

Despre ferestre*

Rareori ferestrele înţeleg ce se întîmplă în jurul lor:
ele se deschid larg, cu aceeaşi melancolică nonşalanţă
răsăriturilor de soare, ca şi sinucigaşilor cu rău de înălţime.
Se întîmplă însă uneori ca ferestrele să înţeleagă prea bine
ce se întîmplă în jurul lor, şi atunci totul se schimbă.

Este o prejudecată că numai oamenii, animalele de casă şi farfuriile zburătoare se pot arunca de la fereastră.
Atunci cînd transparenta disperare le devine insuportabilă
ferestrele se aruncă de la etaj cu o graţie neînchipuită.
Este adevărat, acest lucru –
pentru că, orice s-ar spune, este un lucru –
se întîmplă din ce în ce mai rar
odată cu emanciparea tehnicilor de fixare a ferestrelor.
Totuşi, cînd situaţia atinge limite nebănuite
ferestrele nu ezită o clipă să se arunce în stradă
cu toate riscurile pe care le comportă un asemenea gest irepetabil.

Există ferestre tot atît de albe şi tot atît de complicate
cît sentimentul de deznudare al ploii
mai complicate, uneori, chiar decît albele trupuri
roşii, verzi şi autodidacte ale lui Vayenas.

Ferestre din penumbra cărora cel mai bine se văd
apusurile de soare şi de dragoste
ferestre cărora li se refuză
răsăriturile şi multe alte sentimente solare.

Ferestre de nord ale căror oglinzi cunosc zăpada
din privirile de gheaţă ale eschimoşilor narcisişti
ferestre sudiste, nudiste şi secesioniste.

Ferestre care nu se deschid niciodată
şi ferestre care nu se vor închide vreodată
ferestre care se hrănesc din tristeţea cîte unei priviri îndepărtate
din transparenţa matinală a cîte unui umăr gol şi inocent
din nostalgia braţelor albe încărcate de amintiri.

Ferestre luminate şi ferestre întunecate
ferestre îndrăgostite de vis şi de vis-à-vis
îndrăgostite de sinucigaşii pe care îi confundă
cu pescăruşi nihilişti şi îngeri comis-voiajori.

Ferestre cu dantele, arsenic şi perdele din celuloid
ferestre fără perdea în spatele cărora femei tinere îşi dezvelesc trupul cu disperată generozitate pentru ca prinţi tineri şi chipeşi, cu sensibilităţi voyeuriste, să le zărească şi să le salveze o dată pentru totdeauna.

Ferestre complice şi ferestre ostile
ferestre prin care lumea se vede mică şi grăbită
alergînd într-o direcţie necunoscută.

Ferestrele de scurt-metraj ale lui Peter Greenaway
şi haremul de 2000 de ferestre cu coapse soft
ale firmei Microsoft.

Ferestre care nu duc nicăieri.

Ferestre între două vîrste.

Ferestre rotunde precum răsăriturile de soare
ferestre ovale, înclinate, aplecate
ferestre înalte, cu picioare lungi de oglindă
ferestre androgine.

Ferestre ale căror sentimente baroce se nasc
tocmai pentru a fi puse în ramă.

Ferestre opace, terne, mizantroape
ferestre cu dioptrii mici şi pretenţioase
ferestre transparente precum femeile îndrăgostite.

Ferestre albe.
Ferestre roşii.
Ferestre albastre.

Rareori ferestrele înţeleg ce se întîmplă în jurul lor. Dar atunci cînd înţeleg se sinucid fără cel mai mic regret: se aruncă de la etaj (cele care au privilegiul de a locui la etaj) sau, pur şi simplu, se închid în ele însele, asfixiindu-se în propria oglindă.

*(*poem publicat prin bunăvoinţa cărţii* Poeme pentru orice eventualitate, *Editura Crater, 2000.)*

Despre ochi

În ochii mei înoată ochii tăi în care plutesc cîteva fotografii alb-negru din care mă privesc ochii mei în care înoată oraşul din ochii tăi.

Însă aceste exerciţii invizibile pentru ochiul deschis ne predispuneau la enumerări exaltate şi atunci vedeam peste tot ochi care ne priveau fiece mişcare interioară.

Există atîţia ochi pe lume, atîţia ochi cîte priviri ar putea exista – însă nu toţi ochii sînt pregătiţi să privească.

Există
ochii pierduţi pe drum ai ciorapilor tăi lycra
ochi dulci cu retinele suferind de diabet
ochii de pisică de pe gleznele strălucitoare ale bicicletelor nevăzătoare
ochii de foc ai lupilor clarvăzători
ochiul de apă pe ţesătura căruia moartea îi sărută pe gură pe înecaţi
ochi verzi, căprui, albaştri, negri, violet, galbeni, gri
ochi roşii de dragoste.

Şi există ochii tăi.

Ochii din perdelele oarbe
ochi plini de priviri şi amintiri
ochi fericiţi, luminoşi, ca un răsărit de soare
ochi întunecaţi cu retine carbonizate de disperare
ochi numai pentru tine.

Şi există ochii tăi.

Ochii lui Salvador Dalí pentru Gala
ochii alb-negru ai *Cîinelui andaluz*
ochii ornamentali ai orbilor
ochi înveliţi în pleoape cu dioptrii puternice
ochi înfăşuraţi în lentile de contact înşelătoare.

Există ochii torenţiali ai ploii de vară
ochi rotunzi, oblici, pătraţi, ascuţiţi, obtuzi, imposibili
şi există ochi pentru ochi, fiecare cu un dinte pentru un alt dinte.

Ochi trişti, îndoliaţi
ochi adormiţi pe partea dreaptă
ochi care clipesc măsurînd timpul
ochi pentru deochi
ochi aţintiţi asupra ta.

Şi există ochii tăi din ochii mei.

Există *Ochi negri* în variantă jazz
(cu Stan Getz, Dizzy Gilespie şi Sonny Stitt)
ochi orbitori
ochii tăi împreună cu ochii mei, învăluiţi în palmele tale dantelate.

Ochi care nu ştiu să plîngă
ochi care nu ştiu să privească înapoi
ochi care au uitat să se deschidă

ochiul din stînga şi ochiul din dreapta.

Ochii însinguraţi ai ciclopilor
ochii de păun de pe carpetele cu păuni crescuţi
pe pereţi, la ţară, de bunicii mei
ochii daltonişti care amestecă uleiurile pe paletele fine ale pleoapelor şi pictează flirturi în roşu şi verde
Ochiul de cîine albastru de Márquez.

Dar mai există şi ochii
Adorei
Alejandrei
Creolei
Elenei
Emmei
Erstei
Evei
Gretei
Ioanei
Juliei
Lolitei
Lucreciei
Magăi

Mariei
Mayei
Melisei
Oedipei
Veronikăi
Zenobiei

şi, desigur, ochii tăi.

Ochii ferestrelor oglindiţi în tăcerea trupurilor
ochii tăcuţi ai umbrelor la ferestre
ochii carnivori ai trupurilor urmîndu-şi
umbrele, în tăcere, la fereastră.

Şi există ochii tăi care sînt toţi ochii.

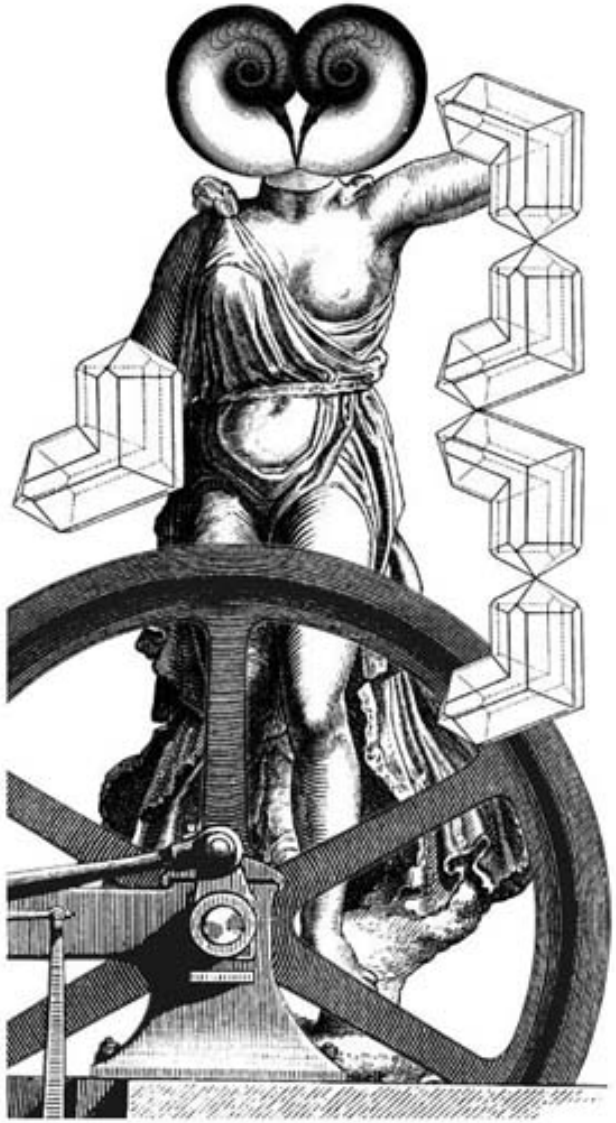

99 de posibilități

În memoria
lui Gellu Naum

Sunt, în dezordinea mea
aparentă, organizat după
legi ale imaginației

Victor Brauner

Într-o dimineaţă, neapărat într-o dimineaţă, înainte de "muzica sticloasă" a lăptarului, îţi dai seama că tot ceea ce eşti este pur şi simplu altceva.

Apoi înţelegi că totul este altfel într-un mod cît se poate de convingător.

În fiecare vară, globulele mele roşii se îneacă în sîngele tău.

Dragostea a murit la naştere. Avea palmele netede ca de oglindă.

Timp liber – ce pleonasm odihnitor!

Ea se supunea legii gravitaţiei într-o tăcere cu totul ceremonioasă.

Ei trăiesc cu grija zilei de mîine, el trăia tot timpul cu grija zilei de ieri.

În fiecare zi mă învîrteam în jurul soarelui pînă ameţeam.

Nu te numesc Dumnezeu – e un nume prea des folosit.

El se lăuda că văzuse undeva o pereche superbă de sîni căzuţi la datorie.

Unii sau poate alţii spuneau sigur are ceva la cap dacă se gîndeşte la astfel de lucruri atît de puţin conştiente.

Ca şi cum aş vorbi singur în faţa oglinzii şi m-aş preface că am înţeles tot ce am spus.

Tăcerea nu e cel mai vulnerabil călcîi al tău.

Degetele mele mioape nu înţelegeau că ceea ce atingeau era exact contrariul.

La cîteva zile după ce se prăbuşise atît de graţios, cineva a descoperit cutia neagră a pieptului ei în care s-au găsit minunate conversaţii despre cîte şi mai cîte.

Un ochi care doar priveşte nu este decît un ochi.

Auzisem că atunci cînd iubeşti foarte mult se întîmplă tot felul de miracole, unele cît se poate de obiective.

În orice clipă am fi putut vorbi despre mîinile picioarelor, despre ochii urechilor, dar acesta nu era subiect de nasul degetelor noastre.

Într-o zi mi-am dat seama că e posibil.

Ca şi cum ceea ce îmi amintesc ar avea vreo legătură cu mine.

Să încerci să îţi măsori umbra cu pasul.

Cînd venea vorba despre acea umbrelă, ne făceam cu toţii că plouă.

Amintirile mele de mult nu îmi mai aparţin.

Există nopţi cu lună plină cînd simt cum pămîntul se învîrte în jurul soarelui.

Pînă să mă nasc am ascultat pe toată lumea fără să scot un cuvînt.

Cît de nemuritori sîntem astăzi!

Era unul dintre cei foarte singuri care ştiau totul despre nimic.

Se scuza că nu are nici un motiv să trăiască şi apoi se sinucidea ca şi cum s-ar fi sinucis pentru totdeauna.

Moartea ne pune gresie în palme.

Ca şi celălalt, ea îmi vorbea despre sînii căzuţi la datorie, dar şi despre ceilalţi sîni căzuţi în tot felul de capcane superbe.

Dacă înţelegi că, de foarte multe ori, unu şi cu unu fac unu, vei intra pe neaşteptate în graţiile lui doi.

Mă tot încearcă de cîtăva vreme o imposibilitate înăbuşită.

Poate că totuşi ar trebui să spunem.

Cînd urmele paşilor tăi o iau înainte înseamnă că cineva suferă de o mare grabă.

Ei mă întreabă de ce tac şi ar aştepta să le argumentez tăcerea cu cuvinte.

Gesturile lui umbroase erau de neînţeles.

Exista undeva o lumină care ne făcea aproape invizibili.

Elasticitatea acestor regrete este pur şi simplu ireproşabilă.

Poate că singurătatea este o soluţie mult prea previzibilă.

Poţi să te înfăşori în aceste eroziuni teoretice dacă tu crezi că asta poate duce epavele în largul unui răsărit de soare.

Şi cîţi eram morţi ne socoteam vii, şi moartea ne ieşea întotdeauna la socoteală.

Sînt prizonierul de război al viselor mele.

Poate că sîntem victimele *propriei* noastre imaginaţii, în timp ce noi sperăm cu totul altceva.

Cînd toate cărţile se umplu cu nisip, e timpul să pleci.

Se purta ca un amant al ubicuităţii totale, pentru simplul motiv că era singurul amant al ubicuităţii totale.

Îşi făcea autoportretul în cuţit, pînă la ultima picătură de sînge.

Şi cum stătea în plin soare, în centrul unei după-amieze sferice, a înţeles deodată că nu are pic de umbră. Asta putea să însemne foarte multe lucruri, inclusiv că nu are pic de umbră.

După ce trec de pragurile obiective, afinităţile ridurilor renunţă la orice formă de subiectivism.

Practicam aşteptarea imprevizibilă ca simpli spectatori ai ratărilor necesare.

Semăna atît de bine cu ea însăşi că uneori îi era greu să se recunoască.

Cuceritor de singurătăţi ubicue.

Învăţase pe dinafară toate tehnicile de sinucidere spontană. Era, în felul ei, o sinucigaşă plină de viaţă.

Propovăduia nimicul.

Cînd trecutul viitorului seamănă atît de bine cu viitorul prezentului, în acest timp ca o sanda plină de nisip, totul devine posibil.

Ce-ar mai fi de spus despre tăcere?!

Ca şi cum un pescăruş hipnotizat ar zbura fără să dea din aripi.

Cuţitul îndrăgostit de sînge.

Un sentiment de oboseală mă supunea la tot felul de încercări inevitabile.

Palmele ca nişte prelungiri ale visului.

Ne fascinam peste măsură de mîini şi îngeri, şi vorbeam despre peşti cu voce tăcută.

Deodată înţelegeam că detaliul cel mai febril al unei pietre pictate este aruncarea ei în mare. O traiectorie ca o pată de culoare.

Cineva stă întins, mort şi aproape obosit, şi îşi aminteşte.

Există mult trecut în acest viitor atît de prezent.

Oamenii vii - criptele ambulante ale celor morţi.

Tot timpul ţinea în gură cîte o perlă şi, uneori, chiar o agată.

O suna numai în nopţile cu lună plină şi vorbea cu ea pînă simţea că îi cresc dinţii. Apoi se culca şi visa că îi creşte o lună plină deasupra capului.

Cînd ochii devin egali cu visul.

Ea nu îi putea vedea ochii din cauza privirii.

Dacă se făcea prea întuneric, se gîndea de-ndată la lumină.

Oglinda o privea într-un fel straniu.

Uneori îmi venea să plîng cum nu mai plînsesem niciodată, dar mă abţineam şi începeam să plîng aşa cum mi se mai întîmplase de cîteva ori.

Ca să nu înnebunească de tot se ducea la cîte o femeie frumoasă, o săruta pe gură, îşi cerea scuze şi pleca.

Singurătatea ca o amantă perfectă.

Am fi putut fi acuzaţi de toate crimele din lume, pentru că noi niciodată nu aveam alibiuri.

Motivele nu ne interesau.

Toamna era ultimul ei argument.

Aceste mîini le port în toate poemele.

Experimentam tăcerile totale. Tăcerile dinlăuntru şi tăcerile dinafară, tăceri în cele mai complicate poziţii.

Poate că visele de noapte sînt cele mai îndrăzneţe gînduri ale noastre.

Cînd realitatea devine de-a dreptul criminală.

La urma urmei, frica de moarte este tot un complex al castrării.

Îşi făceau seama abia cînd îşi dădeau seama.

Încă de cînd eram copil simţeam ridicolul pe cale tactilă. Nu ştiam atunci că se numeşte ridicol acea nepotrivire ţipătoare.

Cînd ieri devine o zi atît de îndepărtată.

Uitarea îmi ţine loc de memorie.

El tot spera că geniul nu este decît o nevroză trecătoare.

Mă îndreptam cu voluptate spre acel nicăieri care ar fi putut însemna foarte mult.

Mă îngrozeau toate acele metamorfoze absurde, şi atunci îi strigam: "Dar tu, dragă, eşti de-a dreptul teratologică!"

Dinte pentru dinte era lege pentru săruturile noastre.

Privirile noastre se supuneau fără să clipească legii aceleia căreia mai toţi îi spuneau *Ochi pentru ochi.*

Într-o zi îţi dai seama că propriul trecut nu mai este ce a fost odată.

Trecutul, o ficţiune atît de prezentă.

Imposibilul era şi el cît se poate de relativ.

Atît de mult te-am inventat, în fel şi chip te-am inventat, că în cele din urmă tu chiar ai apărut.

Sinucigaş în serie.

Bunica moartă mă aştepta fără grabă în faţa porţii. Mă duceam la ea, o sărutam pe obraji şi un strat gros de fard mi se aşeza pe faţă şi pe gură.

Cînd se aflau împreună, respiraţiile noastre erau cît se poate de inspirate.

Îşi înfăşura ochii în tot felul de priviri.

Trenul acesta are tot atîtea destinaţii cîţi călători singuri există.

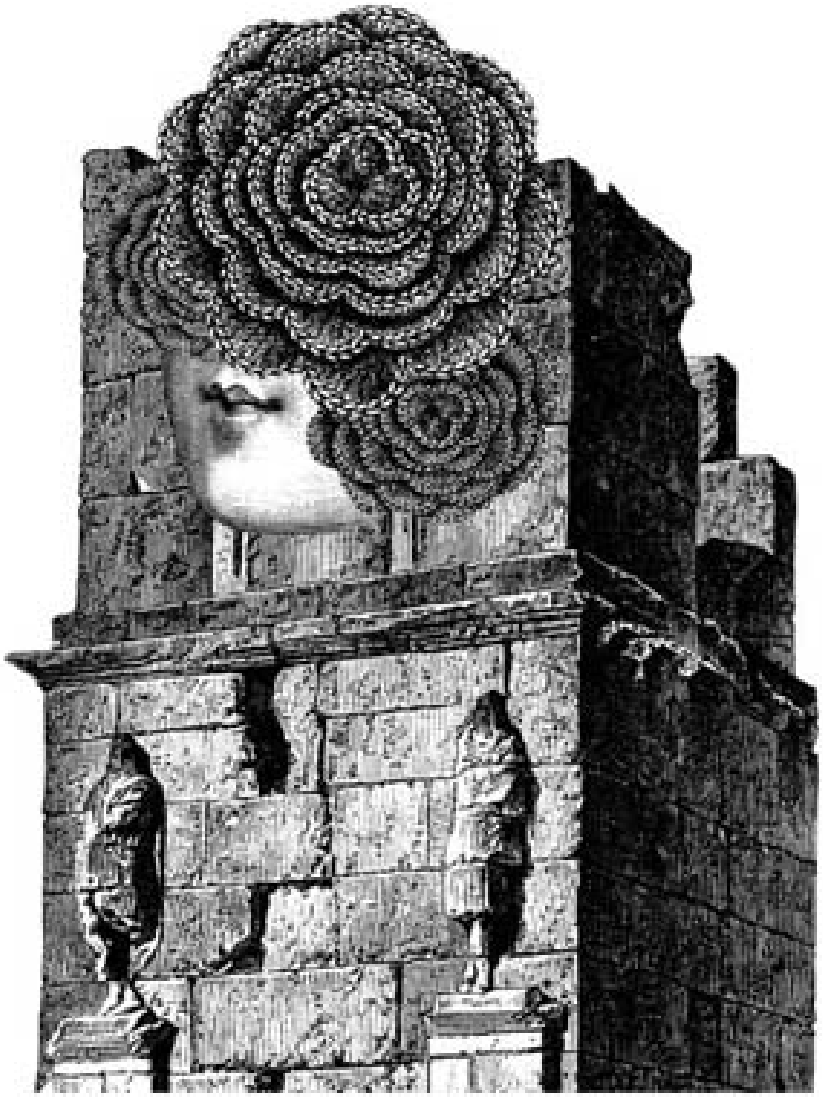

Amintiri imaginare

Nu vreau să-mi scape
Mâinile tale limpezi
Născute în oglinda închisă a mâinilor mele

Paul Éluard

Să înţelegi că unu conţine toate cifrele din lume şi o singură iubită imaginară le cuprinde pe toate celelalte.

Îţi mai aminteşti, dragă Oedipa? Ne-am întîlnit aproape întîmplător pe o scară în incendiu care ducea spre o mansardă tapetată cu ferestre, umbre şi tot felul de tăceri, şi acolo urma să facem dragoste şi poate chiar am fi făcut dacă eu nu te-aş fi confundat cu altcineva. Ţi-am spus te aşteptam, Alejandra, ce bine că ai venit, şi ţie ţi s-a părut insuportabilă confuzia mea provizorie şi ai plecat departe. Atunci, tu erai Lolita, doar Lolita, Oedipa avea să devii mult mai tîrziu, de aceea ai plecat atît de departe. Însă ai plecat doar pentru a te întoarce, pentru a te întoarce cît mai grabnic în imaginaţia mea, în fiecare noapte tu îţi găseai cîte ceva de lucru în visele mele, îţi mai aminteşti, dragă Lolita?

Sigur că îmi amintesc de acel Horacio extrem de ubicuu..., tu dragoste voiai atunci în mansardă şi am vrut şi eu, se pare, şi pînă la urmă, îţi aminteşti, foarte frumoasă acea scrisoare...

Pe Lolita am cunoscut-o cu adevărat într-o mansardă boemă, plină de dragoste şi neprevăzut, am urcat împreună o scară întortocheată şi întunecoasă, Lolita avea ochi mari şi negri, păr lung, era în definitiv o fată foarte frumoasă, i-am şi spus, ştia, îi spusese cu o zi în urmă şi Regele Ubicuu, se întîlniseră întîmplător pe o scară în incendiu, dar se bucura ori de cîte ori cineva, chiar şi Humbert Humbert, îi spunea că e frumoasă. Eu am vrut să facem dragoste fără nici o întîrziere, îţi mai aminteşti, Lolita, însă ea nu voia, pur şi simplu nu simt că aş vrea să fac asta acum, Horacio, era complicată frumoasa nimfetă, ne sărutam doar şi aşa mai departe, practicam asceza spontană, gesturile mele erau un amestec de dorinţă şi castitate, stăteam profund îmbrăţişaţi în mansarda luminată discret cînd Lolita mi-a spus: acum, Horacio!
Cufundat într-un fotoliu adînc – eu, aşezată pe jos la capătul patului – Lolita, citind o scrisoare venită de departe, era de la cineva care te iubea foarte mult şi acela eram eu, dragă Oedipa.

Simt că va veni o zi cînd voi fi atît de îndrăgostită încît gramatica îmi va părea de-a dreptul ridicolă, sentimentele acelea inexplicabile vor arunca morfologia pur şi simplu în aer, expresii de genul "el însămi", "tu însele" ori "noi însuţi" vor părea cît se poate de fireşti. Toate pronumele de întărire, şi multe altele, vor da dovezi clare de slăbiciune în faţa sentimentelor noastre.

Mă bucur nespus de cuvintele şi amintirile cu care îmi mobilezi ungherele memoriei ca o mansardă învăluită în clarobscurul dorinţelor noastre de-atunci, cînd tu erai Oedipa şi eu te confundam cu o cu totul altă Oedipa. Te rog să te îndrăgosteşti, iubită vitregă, te rog să te îndrăgosteşti pentru că nu există întîmplare şi tu vei apărea în cele din urmă, te vei întoarce la mine, vei coborî din ecranul acelui vis şi te vei aşeza lîngă mine şi îmi vei spune de fiecare dată aceleaşi alte cuvinte.

Nu ştiu dacă a mă îndrăgosti de tine o fi cea mai potrivită soluţie imaginară...

Te rog să te îndrăgosteşti, iubită vitregă, eu o să te ajut cît pot, o să fac tot imposibilul, îţi promit. Nimic nu e întîmplător în această lume poate imaginară, şi odată cu tine fractura acelui cerc decomandat în care locuiam cu chirie se închide miraculos, vindecîndu-se ca şi cum nu s-ar fi născut nici măcar o dată. Şi eu simt că mă îndrăgostesc, dar parcă sînt blestemat să trăiesc numai iubiri imaginare, numai vieţi imaginate, visate, într-un halou ireal pe care mi-l închipui ca pe cel mai real spaţiu cu putinţă.

Dacă nu ţi-aş scrie încontinuu, aş putea să te pierd, şi abia te-am găsit, de aceea tot vin spre tine, pentru a nu trebui să mă întorc spre un trecut inexistent. Poate că sînt nebun şi nu vreau să recunosc, poate că visez tot felul de lucruri tocmai pentru că nu pot să le trăiesc. Astăzi, cine eşti tu, oare?

Astăzi nu mai sînt Oedipa, sînt Lucrecia, nu mai sînt la fel de frumoasă şi înaltă ca Eva, sînt tristă precum Maria şi tot atît de îndepărtată ca Adora. Mă recunoşti, oare, cînd îţi spun toate acestea?

Iubita mea imaginară, te recunosc atunci cînd îmi ceri o trăsură şi multe alte trăsuri, le recunosc pe Maga şi Lucrecia şi Creola din penumbra Oedipei cu voce aristocrată, pe poeta care se ascunde în spatele picioarelor prelungi ale Evei, întinsă pe o canapea în aşteptarea a cine ştie ce. E îngrozitor de frumos ce se întîmplă, simt ca şi cum ceva m-ar lua pe sus şi m-ar ţine acolo suspendat – să fie dragoste, să fie iubire imaginară, ce să fie, oare?

Antidotul la această realitate este visul, antidotul la această singurătate lucie în care mă scald este iubirea imaginară. Cînd nu voi mai visa, înseamnă că voi fi murit deja.

Acum cîteva zile stăteam pe balcon şi fumam. Era noapte. Mă simţeam vinovat că pe Adora nu o visam niciodată, nu puteam să o visez, îmi era prea dor de ea ca să o visez, dar o căutam, cu disperare o căutam prin ungherele întunecate ale nopţii, şi nu întîlneam decît frînturi de vis, dantelărie dureroasă şi inutilă. Îmi era atît de dor de ea încît dormeam şi visam încontinuu, ani întregi, nesfîrşiţi, fără nici o pauză. Am dormit (cred) o veşnicie fără încetare, o viaţă întreagă am visat milioane de vise doar pentru a o zări pe ea măcar o clipă. Dar parcă am mai simţit asta cîndva, parcă am mai scris asta undeva.

Simt ca şi cum aş fi geloasă pe acel film din care coboară Greta. Nu ştiam că o vedeai atît de des în acea vreme.

Era greu, dragă Oedipa, să-mi dau seama pe vremea aceea, pentru că pur şi simplu e greu să-ţi dai seama cînd vine vremea aceea şi unde se duce şi dacă se va mai întoarce vreodată în acel loc în care tu stai şi o aştepţi, mai sînt zece minute, nouă, opt şi ştii că în şapte minute va apărea, ţi-a spus Stiller, nici măcar nu-l cunoşti, însă ştii că întîlnirile cu ea au loc întotdeauna la oră fixă, şi în cele şase minute rămase pînă la apariţia ei încap mai bine de 57 de ani de aşteptare, şi tu îţi dai seama cît de mult o iubeşti şi totul este absurd numai în aparenţă, şi în mai puţin de cinci minute ea îţi va spune din nou aceleaşi alte cuvinte de la aceeaşi distanţă numai în aparenţă imposibilă, trei minute, două, un minut şi chipul ei care apare şi îţi îmblînzeşte întunericul şi aşteptarea, Greta, ea singură, un prim-plan plin de magie, Greta, pe care tu o iubeşti atît de mult de la distanţa posibilă a cîtorva zeci de metri, Greta, pe care tu o iubeşti pur şi simplu sfidînd cei 57 de ani care te despart de *Dama cu camelii.*

În acel an, 1994, eram foarte îndrăgostit de Greta, mergeam la Cinematecă doar pentru a mă întîlni cu ea, nu mă mai săturam privind-o în *Carnea diabolică* din 1926 şi în *Anna Christie* din 1930, şi iarăşi în *Anna Karenina* din 1935. Dar, mai ales, eu o iubeam pe Greta profundă din *Dama cu camelii* şi totul mi se părea ireal de adevărat, o iubeam pe Greta aceea din 1937 cînd nici unul din părinţii mei nu se născuse, stăteam singur şi îndrăgostit în întunericul sălii de cinematecă aşteptînd naşterile acelea inevitabile, aşteptînd-o pe ea, inversarea cifrelor 3 şi 7 avusese loc deja şi eu eram acolo, o priveam şi speram că Greta va coborî din ecran, se va aşeza lîngă mine, mă va lua de mînă şi îmi va spune: hai să vedem filmul împreună! Mă durea această dragoste, o doream mult pe Greta, voiam să fac dragoste cu ea, deşi ştiam că ea se află foarte departe, că în calea noastră nu se află doar pînza verticală şi resemnată a acelui ecran. Aş fi vrut ca Greta să fie iubita mea, una cît se poate de reală, să mergem împreună la film, aş fi vrut să fiu eu acel ecran, iar ea să fie proiectată în toate chipurile pe corpul meu alb-negru. O iubeam mult şi nu înţelegeam de ce a trebuit să joace ea în comedia lui George Cukor, ce să caute ea în *Femeia cu două feţe* cînd ea avea mult mai multe şi nici una nu avea legătură cu vreo comedie sau alta. Greta era altceva, altcineva, ei i se potriveau drama şi poezia, mi-a spus şi Stiller asta, de aceea te iubeam, dragă Greta, de aceea te aştept eu în întunericul provizoriu al sălilor de cinematecă, pentru că întîlnirile cu tine au loc întotdeauna la oră fixă, dragă Oedipa.

Totul se schimbă atît de repede, astăzi nu mai sînt Greta, sînt Maga şi Elena, dar, mai ales, astăzi sînt Veronika. Îţi mai aminteşti de ele?

Cînd am cunoscut-o eu, pentru Elena se duceau războaie grele, şi războaiele se duceau departe, dar de fiecare dată se întorceau în preajma ei. Înfăşurat în ubicuitatea de bronz a Regelui Ubicuu, mă duceam glonţ la ea şi îi spuneam: dragă Elena, eşti atît de frumoasă, pentru tine aş lupta într-un război de o sută de ani, de la început pînă la sfîrşit, şi invers, fără oprire. Ea mă asculta, îmi spunea ceva de neînţeles, surîdea absent, înşeua singură calul acela troian şi dispărea cu el spre cea mai îndepărtată oglindă.

Ca o oglindă cu instincte materne ireproşabile, ea îi reflectă chipul în altă parte.

Veronika este atît de vie şi frumoasă, cu greu ţi-ai putea închipui că moartea este bodyguard-ul ei din umbră, că o apără cum se cuvine de cei care ar putea să-i tulbure în vreun fel amintirile. El îi spunea tot felul de lucruri din care ea înţelegea cu totul altceva, îi scria că o iubeşte şi ea surîdea absent şi îi părea foarte rău. La scurt timp, el a dispărut cu totul, cine ştie unde, şi ea nu a înţeles unde, dar ştia de ce pentru că ea ştia foarte bine de ce. Apoi un alt bărbat s-a îndrăgostit de ea, dar moartea din nou şi-a făcut datoria, ca un soldat îndrăgostit şi disciplinat ce era: în ziua care ar fi trebuit să aibă o seară cu el şi ea mînă în mînă, un accident deloc întîmplător a rupt ziua în două, şi seara nu a mai avut loc decît pentru ea, şi întunericul din urmă nu a mai avut loc decît pentru el. Şi încă o dată ea a înţeles că moartea nu îşi face decît datoria, dintr-o dragoste mare şi inexplicabilă, că pentru a fi ea vie mai departe, cineva trebuia să plătească cu viaţa. Însă toate acestea nu aveau sau, cine ştie, poate aveau legătură cu caligrama aceea complicată pe care ea mi-o desenase într-o seară în palmă, şi poate din cauza acelui semn al dragostei săpat în oglinzile epidermice ale palmelor, într-o zi, şi eu, ca şi ei, am dispărut fără urmă, şi atunci ea a înţeles încă o dată ceea ce ei nu înţeleseseră şi plătiseră pentru asta cu viaţa.

E rău cînd, deodată, simţi o mare simpatie pentru falsificatorii de tablouri, cînd femeia de lîngă tine se prăbuşeşte de nouăsprezece ori la rînd în oglinda unui tablou incert, tulburîndu-i uleiurile şi amintirile, ieşind apoi la suprafaţă, de fiecare dată alta. E rău, desigur, cînd nimic în afară de o amintire probabilă nu te mai poate salva.

Mi se întîmplă adesea ca amintirile pe care le credeam ale mele să fie, de fapt, ale tale.

Te iubesc mult, iubită vitregă, te iubesc, plutesc, sînt Regele Ubicuu, sînt Kandaules, eşti Lucrecia, sînt Horacio, eşti Maga şi Lolita, mi-e foarte dor de Oedipa, de liniile dezordonate din palmele tale, sînt pumnalul îndrăgostit de sînge, eşti sîngele care îmi face inima să bată, sînt noaptea în care tu eşti cel mai real vis al meu. Mă întreb şi eu uneori dacă exist, dacă exişti şi cine anume eşti.

Astăzi, din pură întîmplare, *sînt Ersta. Îţi mai aminteşti cînd s-a întîmplat povestea aceea?*

Cînd anume s-a întîmplat această poveste nu mai are nici o importanţă. De fapt, nici nu contează dacă s-a întîmplat sau nu, din moment ce totul pare atît de real. În acea vreme, eram îndrăgostit nebuneşte de Ersta, studentă la actorie. Bîntuiam împreună teatrele cu o exaltare neînchipuită. Mă şi visam cînd actor în rolul lui Stavroghin din *Demonii* lui Dostoievski, cînd proprietarul unui teatru pe scena căruia iubita mea să joace, seară de seară, rolul femeii îndrăgostite de mine. Mi se mai întîmpla să mă trezesc noaptea, să aprind o lumînare şi să merg în baie unde se afla singura oglindă din casă. În întunericul vîscos al băii, îmi plimbam lumînarea prin faţa ochilor, în diverse unghiuri, pînă ajungeam să nu mă mai recunosc. Atunci mă speriam de mine, stingeam lumînarea şi fugeam în pat, încercînd să adorm cît mai repede şi să uit straniile chipuri ale mele incendiate pe suprafaţa oglinzii.

Într-o seară, atunci s-a întîmplat, am mers împreună cu ea la o piesă la Teatrul de Comedie. Ne aflam în primele rînduri. Piesa plictisitoare, eu îndrăgostit, ea distrată. Nu cred că m-a iubit vreodată, dar era foarte tandră şi uneori chiar avea nevoie de mine. Atunci, în timpul piesei, ea avea o brichetă în mînă cu care se tot juca, exasperîndu-i piatra şi rotiţa zimţată cu mişcări obraznice şi imprevizibile. Însă bricheta refuza să se aprindă. La un moment dat, a apropiat bricheta de faţa mea, a răsucit rotiţa şi bricheta s-a aprins. Barba şi mustaţa mi-au luat foc instantaneu. O flacără albă a ţîşnit, pentru cîteva fracţiuni de secundă, de pe faţa mea, cîţiva oameni au întors capul spre noi, mirosul de păr ars era stînjenitor şi penibil. Nu puteam să cred că era adevărat ce se întîmplase. Am apucat-o strîns de braţ şi am întrebat-o în şoaptă ce dracu' înseamnă asta, cum a fost posibil aşa ceva, însă ea rîdea, rîdea nervos, într-un chip straniu. Eram tot o disperare, un pachet de nervi imaculaţi, frumos ambalat, pe care ea mi-l dăruise pentru a împlini, poate, o promisiune mai veche. Nu a vrut să ieşim imediat din sală, am rămas pînă la sfîrşitul piesei. Am pornit cu ea de braţ spre Cheiul Dîmboviţei, tot întrebînd-o mecanic şi obsesiv de ce asta, de ce naiba a trebuit să facă asta pentru că nu toate promisiunile trebuie ţinute, însă ea rîdea la fel de straniu şi de neînţeles pentru mine, fără să spună un cuvînt. Pe Chei, în faţa Tribunalului, am început să tremur, nu mai aveam control asupra mea, mintea mi se întunecase, picioarele se clătinau dezordonat, dinţii îmi clănţăneau, mîinile se agitau din încheieturi fără sens. Ea s-a speriat, a început să plîngă, m-a luat în braţe. Eu priveam fix suprafaţa liniştită a apei, incapabil de a mai raţiona. Am crezut că voi înnebuni, îmi venea să mă fac una cu apa resemnată a Dîmboviţei, să se termine odată cu toate. Încet, mi-am revenit.

Această întîmplare mi-a revelat un adevăr de care nu mă despart niciodată: în fiecare moment al existenţei sîntem foarte aproape de crimă şi nebunie, în orice clipă se poate produce acel declic fatal care ne poate arunca în braţele crimei şi-ale nebuniei. În seara aceea, cînd mi-a fost incendiată barba, nebunia m-a atins discret pe umăr, cu braţul ei imponderabil, iar crima – am simţit – aştepta surîzătoare, în mine, să o eliberez. Crima mi-am reprimat-o singur, de nebunie m-a îndepărtat ea, strîngîndu-mă în braţe.

Să înţelegi tot nefirescul din lume ca pe ceva cît se poate de firesc.

Mi-e foarte dor de tine, deşi simt, nu ştiu cum, că nu întotdeauna depărtarea apropie oamenii.

Deocamdată, sîntem doar cuvînt, dar vom mai fi şi strigăt, vom mai fi şi tăcere, nu doar voci îndepărtate, va mai fi şi pieptul meu aspru luptînd împotriva sînilor tăi, vor mai fi şi gleznele tale înfăşurate în jurul gîtului meu.

Uneori mă gîndesc că s-ar putea să nu ne întîlnim niciodată, şi gîndul acesta mă face să te aştept şi mai mult.

Încercam şi eu, ca şi celălalt, să merg cu capul în jos cît mai departe, sperînd ca într-o bună zi gravitaţia să îşi dea seama şi să mă absoarbă în prăpastia înstelată a cerului. Dar acesta nu era decît un vis pe care eu îl confundam cu un cu totul alt vis.

Azi-noapte am visat că m-a împuşcat cineva în cap, îmi curgea foarte mult sînge din tîmple, dar nu voiam să mor pentru că mi-era prea dor de tine. După ce mi-am mai revenit, i-am reproşat celui care trăsese în mine că nu se face să mă împuşte chiar în cap, aş fi putut să mor, şi cum să mor cînd eu te iubeam tot atît de mult ca şi acum?!

Eram copil atunci, mama îmi mîngîia părul, îşi încrucişa degetele ei atoateştiutoare cu degetele mele naive, şi ştiam că în curînd ne vom despărţi. Era un presentiment care îmi provoca un somn ireparabil. Adormeam. El venea cu punctualitate, îl aşteptam cu groază şi nerăbdare, ştiam că va veni şi venea, era coşmarul care îmi strivea visele de copil, coşmarul care mă trezea şi mă împingea spre soba înaltă, de teracotă, care în miez de noapte îmi încălzea angoasele de copil. Nu puteam să mă împrietenesc cu noaptea, îmi era atît de teamă de ea, eram sigur că acel coşmar e băiatul cel rău al nopţii şi noaptea îl iubeşte aşa cum îşi iubeşte şi ceilalţi copii, cum îşi iubeşte întunericul sau lumina palidă a umbrelor. Ani de zile şi nopţi la rînd am avut lîngă mine acel coşmar care nici măcar nu se poate povesti: era ca o mişcare, un ritm vîscos care pur şi simplu mă îngrozea.
Cînd m-am trezit din acel coşmar eram bărbat, tu îmi mîngîiai părul cu degetele tale începătoare, ţi le încrucişai cu ale mele şi ştiam că în curînd ne vom despărţi. Ce mîini asemănătoare avem, îmi spuneai, şi acestea erau ultimele tale cuvinte pe care mi le dăruiai cu exactitatea acelui coşmar, atît de punctual cîndva.

Astăzi sînt iubita chiromanţioasă, ba nu, sînt Maga şi din nou Alejandra şi abia aştept să ne ţinem de mînă. O să vrei să mă ţii de mînă?

Dragă Oedipa, mîinile mele sînt mult mai singure decît mine, abia aştept să ne ţinem de mînă şi să scriem împreună acel palmipsest de care, poate, îţi mai aminteşti.

Epilog

AMPRENTELE SÎNT NECESARE.

Notă bio-bibliografică

IULIAN TĂNASE s-a născut la 3 septembrie 1973 în Moineşti, judeţul Bacău. A absolvit Liceul George Bacovia din Bacău în 1992 şi Academia de Studii Economice din Bucureşti în 1999. Este licenţiat în marketing. Din februarie 1997, este ziarist la *Academia Caţavencu.* A debutat în 1997, în *Luceafărul.* A mai publicat poeme în: *România literară, Timpul* şi *Respiro.*

Cărţi publicate: ***Îngerotica,*** Editura Seara, 1999 (poezie); ***Poeme pentru orice eventualitate,*** Editura Crater, 2000; ***Iubitafizica,*** Editura VINEA, 2002; ***Înainte / După – 52 de apariţii trans-vizuale generate de hazard*** (în colaborare cu Gheorghe Rasovszky, Dan Stanciu şi Sasha Vlad), Editura ICARE, 2003 (din această carte puteţi vedea un fragment la http://atelier.liternet.ro).